VALERIU BUTULESCU

HERGHELIA ALBASTRĂ
(Forţa imaginaţiei)

-comedie-

Personaje:

Bărbatul
Femeia,
Autorul
Ofiţerul

Acţiunea se petrece în biroul bine mobilat al unui ofiţer superior de poliţie

SCENA 1

Ofiţerul stă la birou, în faţa calculatorului. E singur. Vorbeşte la telefon.

OFIŢERUL: Da, domnule general! Filozofia mă preocupă în mod constant!... Teza mea de doctorat tratează lumea ca voinţă şi reprezentare… *(Pauză.)* Vă rog să citiţi eseul meu, „Despre teoria cunoaşterii”, publicat integral în Buletinul Informativ al Poliţiei… *(Pauză.)* Epistemologia e o problemă majoră, iar eu, la vremea aceea, eram locotenent major… *(Pauză).* Cunosc perfect teoria cunoaşterii, domnule general… Am cunoştinţe şi cunoscuţi la orice nivel… Dacă nu stăpâneam teoria cunoaşterii, nu ajungeam atât de sus! *(Pauză.)* Sigur că mă pricep şi la existenţă! Existenţialism există peste tot… Unde există existenţă, acolo trebuie să existe şi existenţialism… De acord cu dumneavoastră!… Acolo unde existenţă nu e, nimic nu e! *(Pauză.)* Înţeleg… Vă trebuie un referat? Pentru doctoratul dumneavoastră?... *(Pauză.)* Vă rog să mă iertaţi! Ştiam că sunteţi doctor… Da, da! Cum să uit, domnule general? Capacitatea dumneavoastră e cunoscută, iar eu sunt expert în teoria cunoaşterii! *(Pauză.)* Înţeleg! Vă trebuie un referat pentru şoferul dumneavoastră. Şi el s-a înscris la doctorat… Foarte frumos! Ce confort spiritual! Un doctor în filozofie vă va conduce maşina se serviciu! *(Pauză.)* Am timp suficient. Daţi-mi vă rog titlul referatului… Poftim? Existenţialismul şi Evidenţa Populaţiei? *(Pauză.)* Sună foarte frumos… *(Pauză.)* Sunt convins că un asemenea referat se găseşte pe net, gata făcut! Trebuie numai căutat! Lăsaţi-mă să cercetez ştiinţific saiturile de specialitate... Mă pricep la cercetare, domnule general. Am lucrat zece ani la cercetări penale! *(Pauză.)* Azi am program de audienţă şi, ca de obicei, nu va veni nimeni. Populaţia din evidenţa noastră nu se simte atrasă de epistemologie. Cu toată plăcerea, domnule general… *(Închide telefonul.)*

Ofiţerul „caută” cu încordare pe net. Uşa se deschide brusc. În scenă dă buzna Bărbatul, extrem de panicat.

SCENA 2

Ofiţerul, Bărbatul

BĂRBATUL *(disperat):* Ajutaţi-mă, domnule ofiţer! Vă implor! Ajutaţi-mă!...
OFIŢERUL *(sare de pe scaun, apropiindu-se de Bărbat):* Liniştiţi-vă, domnule! Ce s-a întâmplat?
BĂRBATUL: Trei femei aleargă pe urmele mele! Spaima, Groaza şi Teroarea!
OFIŢERUL: Vă rog să vă calmaţi! Păreţi un bărbat echilibrat.
BĂRBATUL: Nu pot! Frica a devenit pentru mine un mod de viaţă!
OFIŢERUL: Tremuraţi în mod nejustificat, stimate domn!
BĂRBATUL: Tremur independent de voinţa mea!
OFIŢERUL: Nu trebuie să vă temeţi! Trăiţi într-o republică parlamentară!
BĂRBATUL: Ştiu! Şi lucrul acesta mă înspăimântă!
OFIŢERUL *(îşi arată insigna):* Liniştiţi-vă! Eu sunt garantul drepturilor dumneavoastră cetăţeneşti!
BĂRBATUL *(suspinând):* …Termenul meu de garanţie a expirat…
OFIŢERUL: Nu se poate! Sunteţi încă tânăr!... Cu siguranţă aveţi acte doveditoare!

BĂRBATUL: Nu am, domnule, niciun fel de certificat! Existenţa mea este complet incertă...
OFIŢERUL: De necrezut! Păreţi atât de puternic...
BĂRBATUL: Dimpotrivă! Mă simt totalmente neputincios... Am mare nevoie de ajutorul puterii de stat!
OFIŢERUL: Care dintre ele? În statul nostru puterile s-au separat!
BĂRBATUL *(ferm):* Caut protecţia unui act normativ! Vreau să vorbesc cu puterea legislativă!
OFIŢERUL: Atunci trebuie să mergeţi un etaj mai sus.
BĂRBATUL *(ferm):* Nu pot să mai urc! Sunt îngrozit! Cu cât urc mai sus, cu atât situaţia e mai josnică…
OFIŢERUL: Ce s-a întâmplat?
BĂRBATUL *(cu voce joasă):* Domnule ofiţer!... Mă simt urmărit în mod permanent…
OFIŢERUL: Vă urmăreşte un organ abilitat?
BĂRBATUL: Mă hăituieşte propria mea conştiinţă.
OFIŢERUL: E un abuz! Conştiinţa, indiferent a cui este, nu are asemenea atribuţiuni!
BĂRBATUL: Ajutaţi-mă, domnule ofiţer… Am evadat dintr-o închisoare…
OFIŢERUL: *(pune mâna pe telefon):* Rezolvăm imediat! Vă ducem înapoi, gratis, cu maşina instituţiei! De la ce închisoare aţi fugit?
BĂRBATUL: Nu! Nu m-aţi înţeles!… Vă rog să mă iertaţi! Sunt agitat... Mă exprim destul de confuz… *(Discret.)* Am evadat dintr-un cerc vicios, dintr-un univers morbid…
OFIŢERUL: Înţeleg! Aţi fugit din spital!
BĂRBATUL: Nu! Vă asigur că nu sunt nebun!
OFIŢERUL: Atunci nu mai înţeleg nimic!
BĂRBATUL: Am nevoie de ajutorul dumneavoastră! Traversez o criză de identitate!
OFIŢERUL: V-aţi pierdut buletinul?
BĂRBATUL: Situaţia e mult mai gravă, domnule ofiţer...
OFIŢERUL: Vi s-a furat?
BĂRBATUL *(disperat):* Nu! Gândiţi în categorii înspăimântător de simple...
OFIŢERUL *(oficial):* Numele dumneavoastră?
BĂRBATUL: Bărbatul!
OFIŢERUL: Bărbatul şi mai cum?
BĂRBATUL: Bărbatul! Atât! Vi se pare puţin?
OFIŢERUL: Fără prenume, orice nume e incomplet.
BĂRBATUL *(solemn):* Este generalizarea maximă a celui mai vechi principiu masculin… Eu sunt Bărbatul!
OFIŢERUL: Atunci, de ce tremuraţi aşa? Fiţi bărbat, domnule!
BĂRBATUL: Mi-e frică!... *(Ascultă încordat nişte zgomote imaginare.)* Ascultaţi!... Auziţi acest zgomot neobişnuit şi profund? *(Moment de linişte.)*
OFIŢERUL: Nu aud nimic!
BĂRBATUL: Nu auziţi cum râde un cal, în hohote?
OFIŢERUL *(mirat):* Ce cal, domnule?
BĂRBATUL: Un cal eminamente albastru...
OFIŢERUL: Faceţi o uriaşă confuzie. Ministerul nostru s-a restructurat! Nu mai avem cai în organigramă!

BĂRBATUL: Extraordinar! Chiar nu auziţi cum loveşte în parchet cu copitele sale de oţel inoxidabil? *(Moment de linişte.)*
OFIŢERUL: Vă repet! Nu aud nimic!
BĂRBATUL *(dezamăgit):* Înseamnă că aveţi o imaginaţie tare săracă…
OFIŢERUL *(oficial):* Să revenim la subiect! Susţineţi că vă cheamă Bărbatul? *(Caută atent în registru.)* Bărbatul... Îmi pare rău… Un astfel de nume nu figurează în registrele noastre…
BĂRBATUL: De aceea am şi venit.
OFIŢERUL: Poftim?
BĂRBATUL: Solicit să fiu imediat înscris în registrul de evidenţă a populaţiei!
OFIŢERUL: Nu aveţi voie să glumiţi cu autorităţile, în timpul programului!
BĂRBATUL: Dar eu nu glumesc! Uitaţi-vă la mine cum arăt! Sunt disperat!
OFIŢERUL: Prezentaţi-mi, vă rog, actele dumneavoastră!
BĂRBATUL: Nu am acte! Nu am nici un fel de document care să-mi ateste existenţa…
OFIŢERUL: Măcar certificatul de naştere…
BĂRBATUL *(stresat):* V-am spus că nu am! De ce mă obligaţi să mă repet?
OFIŢERUL: L-aţi pierdut?
BĂRBATUL *(iritat):* Nu l-am pierdut, domnule! Nu mi s-a eliberat. Niciodată… Niciodată…
OFIŢERUL: Atunci e clar! Din punct de vedere juridic, încă nu v-aţi născut.
BĂRBATUL: Ştiu. Se aceea sunt aici…
OFIŢERUL: Şi ce doriţi?
BĂRBATUL: Vreau să exist în mod oficial! Ajutaţi-mă să vin pe lume…
OFIŢERUL: Îmi pare rău! Sunt ofiţer, nu moaşă comunală…
BĂRBATUL *(disperat):* Trebuie să mă ajutaţi! Intră în obligaţiile dumneavoastră de serviciu. Sunteţi doctor în existenţă…
OFIŢERUL: Greşiţi! Specialitatea mea filozofică este epistemologia…
BĂRBATUL: Ajutaţi-mă, domnule ofiţer!... Pentru problema mea, e bun şi un epistemolog! Am venit să-mi găsesc propria identitate…
OFIŢERUL *(încurcat):* Spuneţi-mi măcar numele tatălui…
BĂRBATUL *(exasperat):* Acelaşi şablon! Mai întâi, numele Tatălui! Apoi, al Fiului! În final, al Sfântului Duh…
OFIŢERUL *(speriat):* Vorbiţi ca un necredincios! Sunteţi cumva ateu?
BĂRBATUL: Ateii sunt oameni credincioşi. Credinţa lor este necredinţa!
OFIŢERUL *(se închină):* Dumnezeule!
BĂRBATUL: Vă închinaţi în timpul programului? Credeam că am intrat într-o instituţie laică!
OFIŢERUL: Aţi fost sau nu botezat?
BĂRBATUL Botezul nu înseamnă nimic. E o barbarie să introduci un nou născut, împotriva voinţei lui, într-un cazan cu apă rece...
OFIŢERUL Depăşiţi orice limită!
BĂRBATUL Toţi copiii plâng la botez. Atitudinea lor de protest este clară...
OFIŢERUL Credinţa dumneavoastră, vă rog…
BĂRBATUL: Ce rost are această birocraţie?
OFIŢERUL: Trebuie să vă înscriu opţiunea religioasă…
BĂRBATUL: Religia mea este ateismul.

OFIŢERUL *(nemulţumit):* O, Doamne! Cum puteţi crede în aşa ceva?
BĂRBATUL De ce mă chinuiţi? De ce răscoliţi intimitatea mea spirituală?
OFIŢERUL *(nervos):* Vreau să stabilesc cine sunteţi! Nu pentru asta aţi venit?
BĂRBATUL: Sunt eu! Nici mai mult, nici mai puţin. M-am prezentat aici, tuns, bărbierit şi proaspăt îmbăiat, pentru a fi luat în evidenţă! Pentru că, în lumea de azi nu e suficient să fii! Trebuie să exişti!
OFIŢERUL *(tot mai nervos):* Vă rog să terminaţi cu aceste paranteze interminabile!!
BĂRBATUL Am terminat...
OFIŢERUL Spuneţi clar ce doriţi!
BĂRBATUL:V-am mai spus! O simplă formalitate! Ajutaţi-mă să exist…
OFIŢERUL *(agitând câteva hârtii):* Ca să existaţi, trebuie să completaţi, cu litere de tipar, nişte formulare! Spuneţi-mi, vă rog, numele tatălui…
BĂRBATUL: N-am tată!
OFIŢERUL: A decedat?
BĂRBATUL: Nu, domnule! Pur şi simplu nu am tată! Aşa e felul meu!
OFIŢERUL: Am înţeles. Tată necunoscut… Se mai întâmplă…
BĂRBATUL: Sunteţi formidabil! Cum adică tată <u>necunoscut</u>? Vă rog să scrieţi: tată inexistent!

Se aude clar nechezatul repetat al unui cal şi tropot neregulat de copite.

BĂRBATUL *(şi mai speriat):* L-aţi auzit?...Dumnezeule!
OFIŢERUL: De ce invocaţi numele Domnului, dacă v-aţi declarat ateu?
BĂRBATUL: De frică! În momentele de spaimă, cred în puterea cerească!
OFIŢERUL *(scrie, clătinând din cap):* Înseamnă că sunteţi creştin! Am completat greşit formularul!
BĂRBATUL *(încordat):* Probabil…*(Se aude iar nechezatul unui cal.)* Aţi auzit?...
OFIŢERUL *(răsfoind impasibil dosarul)*: Ce să aud?
BĂRBATUL: Râsul acela sarcastic! E el…
OFIŢERUL *(mirat):* Care el, domnule?
BĂRBATUL: Şeful meu! Are un râs inconfundabil…

Nechezatul calului se repetă, din ce în ce mai distorsionat.

OFIŢERUL *(ascultă încordat):* Pe onoarea mea! Nu aud nimic!
BĂRBATUL: Ascultaţi-l cum râde! Râde, nenorocitul! Râde de noi, de ordinea firească a lucrurilor! Râde de Constituţie, de Parlamentul nostru bicameral… Râde de întreaga societate civilă!... Auziţi? E tot numai ironie…Ce râs socratic!… Tăios, ca o lamă de cuţit…
OFIŢERUL: Cu neputinţă! *(Mecanic.)* În acest minister, nimeni nu râde, prietene! Avem numai oameni serioşi, angajaţi pe bază de concurs… În ministerul nostru, râsul e interzis prin regulamentul de ordine interioară…
BĂRBATUL: Înseamnă că nu-l cunoaşteţi pe şeful meu! Nu mai poate el de ordinea voastră interioară!
OFIŢERUL *(se uită la ceas):* Să revenim la subiect!
BĂRBATUL *(tremurând):* Nu pot! Presiunea psihică, exercitată de acest individ mă striveşte…

OFIŢERUL *(agitând formularul):* Sper că vă amintiţi numele mamei…
BĂRBATUL *(speriat):* N-am ce să-mi amintesc!
OFIŢERUL: Nu se poate! Numele mamei e lucru sfânt.
BĂRBATUL: Probabil. De unde să ştiu? Eu n-am avut niciodată mamă.
OFIŢERUL: Extraordinar! Şi cum aţi venit pe lume…
BĂRBATUL *(încurcat):* E un proces destul de complicat. Mă tem că depăşeşte puterea de înţelegere a unui om în uniformă....
OFIŢERUL: Sunteţi foarte caustic…
BĂRBATUL: Dimpotrivă. Am un spirit acid...
OFIŢERUL: Poate vă amintiţi locul naşterii…
BĂRBATUL*(disperat, aproape plângând):* Domnule ofiţer! Chiar nu înţelegeţi? Eu încă nu m-am născut!
OFIŢERUL *(pierzându-şi răbdarea):* Atunci, ce cauţi dom'le la Evidenţa Populaţiei? Du-te, dom'le, mai întâi la maternitate!
BĂRBATUL *(plânge):* Sunteţi cinic!... Urât lucru, din partea unui funcţionar public! O să depun o reclamaţie la autoritatea tutelară...
OFIŢERUL (*revenind la politeţea oficială):* Îmi cer scuze. Mă aşteptam să fiţi ceva mai educat…
BĂRBATUL: Pretindeţi educaţie? De la un om nenăscut?
OFIŢERUL: Adevărat. Intrăm iar într-un paradox dialectic. Din punct de vedere scriptic, sunteţi inexistent.. Însă, fizic, existenţa dumneavoastră nu poate fi negată…
BĂRBATUL: Sunteţi sigur?
OFIŢERUL: V-aţi prezentat în faţa unui organ abilitat al statului. Prin urmare, existaţi…
BĂRBATUL: Iată o logică înduioşător de naivă…
OFIŢERUL *(uşor ofensat):* Domnule! Dacă nu mă puteţi respecta, ca om, respectaţi, vă rog, această uniformă!
BĂRBATUL: Îmi cereţi să respect o haină? Un produs al industriei uşoare?
OFIŢERUL: Epoleţii îi conferă o mare greutate…
BĂRBATUL: Bine. Vă asigur de tot respectul meu oficial. Oricum, pentru mine nu sunteţi decât o instituţie.

Zgomotele exterioare se intensifică. Bărbatul se ascunde în spatele fotoliului, urmărit din priviri de Ofiţer. Uşa se deschide brusc, dar nu intră nimeni. Moment de tensiune. Uşa se închide la loc, destul de zgomotos.

BĂRBATUL: Aţi văzut? V-am spus că mă urmăreşte…
OFIŢERUL: Pe onoarea mea! N-am văzut nimic…
BĂRBATUL *(din spatele fotoliului*): Uşa!... Uşa de la intrare!... El a deschis uşa…
OFIŢERUL: Care el?
BĂRBATUL: El, domnule! Omniprezentul! Atotştiutorul... *(Apăsat.)* El! Marele El! Şeful meu!
OFIŢERUL: Să fim serioşi. Vântul a trântit o uşă! Atâta tot. *(Se uită la ceas.)* Este ora la care bate vântul prin ministere…
BĂRBATUL: Ce naiv sunteţi… *(Tare.)* Sunt sigur că şeful meu e aici!
OFIŢERUL: Dumneavoastră sunteţi naiv! La ora aceasta, toţi şefii sunt în delegaţii externe!

BĂRBATUL: Aiurea! Ce să caute şefii la exterior? Aici e ministerul de interne…
OFIŢERUL *(autoritar):* Terminaţi cu aluziile acestea răutăcioase! Să revenim la fondul problemei…
BĂRBATUL: Nu vedeţi că problema mea nu are fond?
OFIŢERUL: Vă rog să încetaţi!
BĂRBATUL: Mi-e frică să tac! Tăcerea mă sperie...
OFIŢERUL: Constat cu stupoare că sunteţi un bărbat lipsit de curaj!
BĂRBATUL: Nu-i adevărat! Am mult curaj! Dar mi-e frică să-l folosesc…
OFIŢERUL: În definitiv, ce doriţi?
BĂRBATUL: Am venit să depun o reclamaţie… Ştiu! Nu va fi uşor, având în vedere criza mea de identitate.
OFIŢERUL: Sunteţi tot mai confuz…
BĂRBATUL: Dacă vreţi să înţelegeţi ceva, trebuie să acceptaţi că aveţi în faţă un om nenăscut. N-am trecut niciodată prin faza de ovul, n-am avut placentă, nu mi-a tăiat nimeni cordonul ombilical…
OFIŢERUL (*cască, plictisit):* E clar! Încă nu v-aţi născut!.. Şi, când aveţi de gând să o faceţi?
BĂRBATUL: Depinde de dumneavoastră! Poate acum, poate mâine! Poate niciodată…
OFIŢERUL: Ştiţi ceva? Eu unul am obosit! *(Autoritar.)* Vă rog să vă autodefiniţi! Cine credeţi că sunteţi dumneavoastră?
BĂRBATUL *(tare, mecanic):* Sunt o invenţie! Rodul unei plăsmuiri convenţionale. Un personaj, domnule. Eroul unei creaţii literare de slabă calitate.
OFIŢERUL *(scrie):* Deci, la rubrica „profesie”, pot să trec: erou?
BĂRBATUL: Nu! Viaţa mea nu are dimensiuni eroice! Scrieţi: personaj literar…
OFIŢERUL *(căutând prin hârtii):* Îmi pare rău. Nu avem o asemenea profesie…
BĂRBATUL: Cum să nu aveţi? După trei milenii de literatură?
OFIŢERUL *(tot mai nemulţumit):* Acesta e singurul nomenclator în vigoare! Nu găsesc meseria de personaj! În schimb, avem profesia de erou. Şi e destul de răspândită…
BĂRBATUL *(tremură):* Bine… În acest caz, puteţi să mă consideraţi erou…
OFIŢERUL *(scrie):* Cum doriţi!... Dar tremuraţi prea mult, pentru un erou calificat…
BĂRBATUL *(plânge iar):* Sunt un erou literar! Atâta tot! Un personaj tern şi fricos. Aţi priceput?
OFIŢERUL: Sigur că am priceput! Poliţia de azi înţelege orice! Poliţia are multe în comun cu teatrul absurd…
BĂRBATUL: Râdeţi de mine? Dar eu v-am spus numai adevărul…
OFIŢERUL: Să recapitulăm, aşadar. Declaraţi, pe proprie răspundere, că nu existaţi din punct de vedere juridic…
BĂRBATUL: Da, domnule.
OFIŢERUL: Şi pretindeţi că sunteţi produsul unei ficţiuni literare...
BĂRBATUL: Produsul unei ficţiuni literare de slabă calitate…
OFIŢERUL: Acest amănunt nu are relevanţă…
BĂRBATUL: Ba are! O să vedeţi! Îmi justific astfel caracterul labil, lipsa de voinţă…
OFIŢERUL: N-am citit cartea despre care vorbiţi. Ar fi cel puţin imoral să dau calificative…
BĂRBATUL: V-am adus un exemplar. *(Îi întinde o carte.)*

OFIŢERUL: Ce este aceasta?
BĂRBATUL: Viaţa mea, din carton, aracet şi hârtie....
OFIŢERUL *(răsfoind cartea):* Cam subţire!
BĂRBATUL: E varianta epică şi lacrimogenă. Volumul întâi…
OFIŢERUL *(cântărind volumul):* Şi destul de uşoară...
BĂRBATUL: Autorul nu poate aborda subiecte grele. E un uşuratic, prin definiţie...
OFIŢERUL: Fiţi mai clar…
BĂRBATUL: Cartea aceasta e un roman ieftin, domnule ofiţer.
OFIŢERUL Cât costă?
BĂRBATUL: E o ficţiune de prost gust..
OFIŢERUL: Sunteţi sigur?
BĂRBATUL: Orice carte are un grad al ei de inteligenţă, care nu poate fi mai mare ca al autorului...
OFIŢERUL: Nu pot să mă pronunţ! Nu sunt critic literar…
BĂRBATUL: Citiţi măcar titlul!
OFIŢERUL *(citeşte):* Un bărbat adevărat: Bai Ganiu… Roman de dragoste…
BĂRBTUL: Păi, vedeţi?
OFIŢERUL: Ce să văd?
BĂRBATUL: E vorba despre mine! Eu sunt Bărbatul adevărat! Autorul minte chiar de pe copertă.
OFIŢERUL: Faceţi afirmaţii hazardate…
BĂRBATUL *(cu o răbufnire isterică):* Autorul minte, stimate domn! În acest prim volum nu există pic de dragoste. E numai interes material şi calcul meschin…
OFIŢERUL: De unde ştiţi?
BĂRBATUL: Am evadat, personal, din această carte…
OFIŢERUL *(pune iar mâna pe telefon):* Aşadar, recunoaşteţi! Sunteţi un evadat! Aţi fugit din spital... Ştim noi, de la care secţie…
BĂRBATUL: Aceste insinuări, grosolane şi repetate, devin obositoare! Vă spun pentru ultima oară: nu sunt nebun!
OFIŢERUL: Serios?
BĂRBATUL: Am evadat dintr-o ficţiune…
OFIŢERUL: Şi acum ce doriţi?
BĂRBATUL: Vreau să mă integrez în realitate
OFIŢERUL *(tot mai încurcat, caută prin formulare):* Solicitaţi o schimbare de domiciliu?
BĂRBATUL: Da! *(Arată spre carte.)* M-am săturat de platitudine. Nu mai pot trăi aici, strivit între pagini. Am şi eu dreptul la a treia dimensiune. Am şi eu mândria mea! Sunt personaj principal!
OFIŢERUL *(derutat, lasă telefonul jos, învins; continuă să noteze):* Bine. Declaraţi, pe proprie răspundere, că sunteţi rodul unei ficţiuni literare!
BĂRBATUL: Rodul unei ficţiuni literare îndoielnice
OFIŢERUL: Înseamnă că aveţi totuşi un tată: Autorul…
BĂRBATUL: Ah, nu! Ştiam că veţi ajunge la această falsă concluzie. Aparent, este inevitabilă. Din păcate, trebuie să vă contrazic. *(Arată coperta cărţii.)* Tipul acesta arogant, cu barbă şi ifose, nu este autorul meu.
OFIŢERUL: Şi, totuşi. El v-a conceput. V-a dat nume, trăsături de caracter. V-a încropit un destin… El este tatăl dumneavoastră…

BĂRBATUL: Sunteţi prea naiv, chiar şi pentru un ofiţer de poliţie.
OFIŢERUL: Remarcă ieftină şi răutăcioasă…
BĂRBATUL: Să nu vă aşteptaţi la replici subtile din partea mea. Sunt un personaj negativ. Mediocru, cicălitor şi veşnic speriat…
OFIŢERUL: Autorul v-a făcut după chipul şi asemănarea sa.
BĂRBATUL: Da de unde! El este exact la polul opus. Arogant, plin de sine, cu mult tupeu…
OFIŢERUL *(arătând cartea):* Simt că-mi pierd răbdarea! Prin urmare, tipul acesta, cu barbă şi ifose, nu este autorul dumneavoastră
BĂRBATUL: Nu, domnule! E stăpânul gândurilor mele! *(Tare.)* E şeful meu!
OFIŢERUL: Şi atunci, de unde aţi apărut?
BĂRBATUL: Am fost preluat din altă carte…
OFIŢERUL: Cum adică aţi fost preluat?...
BĂRBATUL: Am fost răpit, pur şi simplu! Am fost smuls brutal dintr-o nuvelă clasică, destul de reuşită. Mi-a pus mustaţă, mi-a vopsit părul, Mi-a dat o desagă, în care mi-a pus o pâine mare şi o roată de caşcaval. Şi treizeci de sticluţe cu esenţă de trandafir. Vrea să mă trimită prin Europa…
OFIŢERUL: Dumnezeule! Se întâmplă lucruri atât de grave în bibliotecile noastre?
BĂRBATUL: Se vede că nu aveţi de-a face cu lumea literară…
OFIŢERUL: Şi cine v-a răpit?
BĂRBATUL: El, domnule! Autorul! El mi-a luat identitatea! A făcut din mine un caraghios care vântură lume. Mi-a dat brânci în romanul lui…
OFIŢERUL: Şi critica literară nu a luat atitudine?
BĂRBATUL: Criticii sunt oameni serioşi. Nu citesc romane…

Uşa se deschide iar. În uşă apare Autorul, acoperit complet cu un cearşaf alb, pe post de fantomă. Autorul se opreşte şi scrie ceva, febril, pe nişte foi prinse cu o agrafă..

SCENA 3

Bărbatul, Ofiţerul, Autorul.

BĂRBATUL *(speriat la culme, se ascunde în spatele Ofiţerului):* E el! Îl vedeţi A venit! A venit… Dumnezeule! E el!
OFIŢERUL *(priveşte încordat spre uşă, dar nu vede nimic):* Care el, domnule?
BĂRBATUL: El! Marele El! Şeful meu spiritual!
OFIŢERUL *(zâmbeşte încurcat, privind în gol):* Domnule! În acest birou suntem numai noi doi! Trebuie să consultaţi urgent un medic…
BĂRBATUL *(din spatele Ofiţerului):* Extraordinar! Chiar nu-l vedeţi?
OFIŢERUL Nu!
BĂRBATUL Vă rog să vă puneţi ochelarii!
OFIŢERUL *(îşi pune ochelarii şi priveşte încordat spre dreapta scenei):* Nu văd nimic!
BĂRBATUL *(precipitat):* Nu acolo! Priviţi spre uşă!
OFIŢERUL *(priveşte încordat spre Autor, fără să-l distingă):* Nu văd nimic, domnule!
BĂRBATUL Incredibil! Are dreptate presa. Autorităţile sunt oarbe!

OFIŢERUL: Sunteţi tot mai impertinent!
BĂRBATUL: Ar trebui să vă legaţi la ochi. E un mod onest de a vă declara câmpul vizual...
OFIŢERUL: Nu se poate. Numai justiţia beneficiază de acest privilegiu...
BĂRBATUL: Nu pot să cred! Lucraţi la Evidenţa Populaţiei! Şi nu vedeţi lucruri atât de evidente?
OFIŢERUL: Dumneavoastră aveţi o problemă! Un surplus de imaginaţie! Fantezii infantile, neconsumate în copilărie…
BĂRBATUL *(tremurând):* Dar e aici, domnule Ofiţer! Şeful meu e aici!
OFIŢERUL *(zâmbind, neîncrezător):* Serios? Şi ce face acum Marele El în acest birou?
BĂRBATUL: Scrie!... Şi-a luat o poziţie cât se poate de firească! Stă în mâini… Şi scrie cu picioarele…
OFIŢERUL: Ce scrie?
BĂRBATUL: Îşi notează primele impresii…
OFIŢERUL *(uşor panicat)*: E cumva ziarist?
BĂRBATUL: Mai rău, domnule ofiţer! Şeful meu este scriitor! De câte ori să vă spun?
OFIŢERUL: Şi cum arată?
BĂRBATUL: Are faţa acoperită. Ca orice călău!
OFIŢERUL: Şeful dumneavoastră este un ucigaş?
BĂRBATUL: Toţi scriitorii sunt nişte asasini! Inventează personaje, le dau speranţe… După care le omoară, cu o singură împunsătură de condei! Sau, lucru şi mai grav, le obligă să se căsătorească…
OFIŢERUL: Bine, dar eu nu văd nimic. Cum arată, de fapt şeful dumneavoastră?
BĂRBATUL: Imaginaţi-vă un bărbat între două vârste, cu o cutie de mandolină pe umeri... Cu o femeie goală în loc de creier
OFIŢERUL: Cum e îmbrăcat?
BĂRBATUL: E gol! Dar şi-a acoperit goliciunea cu o pătură tricoloră …
OFIŢERUL: E interzis! Culorile naţionale n-au ce căuta în garderoba unei persoane fizice.…
BĂRBATUL: Îmi pare rău! Şeful meu are personalitate juridică..
OFIŢERUL: Serios?.
BĂRBATUL: Şeful meu este un mare patriot. Până şi batista lui este tricoloră! Omul acesta îşi suflă nasul în drapelul naţional! Vă puteţi imagina aşa ceva?
OFIŢERUL: Mi-e foarte greu!
BĂRBATUL: Vă înţeleg. Birocraţia deteriorează grav imaginaţia oamenilor…
OFIŢERUL: Aveţi un şef tare ciudat…
BĂRBATUL: Ciudat? *(Autorul se retrage.)* E un ucigaş profesionist!... Uitaţi-vă la el! Acum pleacă! Se retrage, mestecând o frază încă nescrisă. O frază, care de fapt este o sentinţă! Sigur pune ceva la cale. Nimic din ce face el nu este întâmplător… (*Se aude iar un nechezat de cal).* Auziţi râsul acela dispreţuitor, sarcastic… Sfidează, deopotrivă, soarele, luna şi toate planetele… Râde de întregul nostru sistem solar…

Autorul se retrage, închizând cu grijă uşa în urma sa. Bărbatul se ridică

SCENA 4

OFIŢERUL: Într-adevăr, inexistenţa dumneavoastră este extrem de palpitantă...
BĂRBATUL: Păi, vedeţi?
OFIŢERUL: Dar de ce nu fugiţi înapoi? Retrageţi-vă frumos în prima carte!
BĂRBATUL: Ei, nu e chiar aşa uşor. Între timp, m-am căsătorit…
OFIŢERUL: Cu cine?
BĂRBATUL: Cu o femeie, domnule! Cheia romanului e chiar titlul său. Un bărbat adevărat al zilelor noastre…
OFIŢERUL *(tot mai obosit):* Foarte bine! Căsătoria este lucrul cel mai firesc într-un roman.
BĂRBATUL: Aşa e…
OFIŢERUL: Aveţi certificat de căsătorie?
BĂRBATUL: Sunteţi îngrozitor! V-aţi făcut din certificate un adevărat cult.
OFIŢERUL: Domnule! Trăim într-un stat de drept…
BĂRBATUL: N-am certificat! Ştiţi bine că n-am! Dar căsătoria s-a produs! *(Arată spre carte.)* Scrie clar la pagina treisprezece…
OFIŢERUL: Extraordinar! V-aţi însurat chiar din primul capitol?
BĂRBATUL: Ştiu. Nu era momentul. Eram încă student la medicină. M-am căsătorit împotriva voinţei mele.
OFIŢERUL: Atunci de ce aţi făcut-o?
BĂRBATUL: Aşa mi-a cerut el! Stăpânul meu! Măria sa, Autorul!
OFIŢERUL: Şi aţi reuşit să terminaţi facultatea?
BĂRBATUL: Da de unde! Am abandonat studiile în ultimul an! M-am angajat la o firmă de pompe funebre…
OFIŢERUL: A fost tot ideea autorului?
BĂRBATUL: Desigur! Iniţiativele lui sunt mereu macabre. Dar nu am de ales. El îmi dictează toate mişcările!
OFIŢERUL: Vreţi să spuneţi că el v-a trimis la mine în audienţă !
BĂRBATUL: Nu! La dumneavoastră am venit din proprie iniţiativă! Aşa e acţiunea. Personalitatea mea se revoltă, începând cu volumul doi…
OFIŢERUL: Dar sunteţi atât de timorat! Cum să vă revoltaţi?
BĂRBATUL: Fac şi eu ce pot! Aşa mi-e scris…
OFIŢERUL *(răsfoind cartea):* Teribil! De necrezut… Şi soţia dumneavoastră? Soţia vă iubeşte?
BĂRBATUL *(înduioşat):* Da, domnule… Pur şi simplu mă adoră…
OFIŢERUL: Dacă nu sunt indiscret. Cum o cheamă?...
BĂRBATUL: O cheamă Femeia… Este…
OFIŢERUL *(îl întrerupe):* Este generalizarea maximă a celui mai vechi principiu feminin…
BĂRBATUL: De unde ştiţi?
OFIŢERUL: Prin deducţie. Gândirea dumneavoastră este simetrică şi stereotipică .
BĂRBATUL: Vă rog să mă iertaţi! V-am prevenit. Sunt mediocru şi profund depersonalizat. Din vina Autorului, desigur…
OFIŢERUL: Şi unde este acum Femeia?

BĂRBATUL *(izbucneşte în lacrimi):* A rămas la el! Autorul o ţine închisă în bibliotecă! Vreau să reclam şi acest aspect…
OFIŢERUL: Şi ce face Autorul cu soţia dumneavoastră, acolo, în bibliotecă…
BĂRBATUL: Face absolut tot ce pofteşte…
OFIŞERUL: Vă rog să fiţi mai clar!
BĂRBATUL: Domnule! Mi-e frică să vă spun…
OFIŢERUL: Formidabil! Fac lucruri aşa îngrozitoare?
BĂRBATUL: Soţia mea este o femeie serioasă! În schimb, el, Autorul e un tiran sadic.
OFIŢERUL: Fiţi mai clar în exprimare!
BĂRBATUL: Ea, sărmana, tace şi se supune. Nu are voinţă proprie. E tot un personaj…
OFIŢERUL *(notează):* Concret! Ce face autorul cu soţia dumneavoastră, acolo în bibliotecă?
BĂRBATUL *(plângând):* O violează, domnule ofiţer…
OFIŢERUL *(sare ca ars):* Vă rog să repetaţi! Această acuzaţie este extrem de gravă! Un autor nu are dreptul să abuzeze de personajele sale!
BĂRBATUL: Ştiu! Cunosc şi eu legislaţia în vigoare…
OFIŢERUL: Nu vă jucaţi cu declaraţiile! A violat-o cu adevărat? Sau e la mijloc o nouă ficţiune literară?
BĂRBATUL: A făcut-o de nenumărate ori… Sub ochii mei… E un monstru…
OFIŢERUL: Incredibil! Sub ochii dumneavoastră?…
BĂRBATUL: Da… Vrea să-mi studieze reacţiile. Femeia îl interesează prea puţin. Eu sunt ţinta experienţelor sale sexuale. Îmi urmăreşte atent trăirile. O face pentru mine! Experimentează… Pregăteşte o nouă carte. Una şi mai infernală…
OFIŢERUL *(cu o curiozitate crescândă):* Şi ea? Femeia? Cum se comportă? Cum reacţionează?
BĂRBATUL: E pasivă, dar ascultătoare! Ca orice femeie, lipsită de voinţă. Nu-i poate refuza nimic, pentru că el, Autorul, îi stăpâneşte gândurile. El îi dictează toate pornirile… E un pervers…
OFIŢERUL: Cum adică, pervers… Vreţi să spuneţi că…
BĂRBATUL: Exact…
OFIŢERUL *(curios, ezitant):* … adică… în timp ce fac dragoste…
BĂRBATUL: Da, domnule! O obligă pe biata femeie să strângă în braţe Dicţionarul Explicativ! Limba literară îl excită la nebunie! Vă puteţi imagina aşa ceva?
OFIŢERUL *(notează):* Dicţionarul explicativ?
BĂRBATUL: Da!
OFIŢERUL: Care ediţie?
BĂRBATUL: Ultima! Cea elaborată de Institutul de Lexicologie şi Lexicografie…
OFIŢERUL: Extraordinar…
BĂRBATUL: *(suspinând):* Mi-a violat soţia!... Sub ochii mei…Aţi înţeles?
OFIŢERUL: Şi dumneavoastră, în calitate de soţ, ce atitudine aţi afişat? E în joc onoarea familiei!
BĂRBATUL: Nu am putut să fac nimic! În câteva rânduri, am închis ochii! E singura mea formă de apărare…
OFIŢERUL: Ce comedie!
BĂRBATUL: Ba e tragedie, în toată regula! Moartea mea este iminentă… Sunt hotărît să mă sinucid!

OFIŢERUL:Nu aveţi dreptul!
BĂRBATUL: Ba da! E democraţie! În ţara aceasta fiecare moare când vrea şi cum poate...
OFIŢERUL: Domnule...
BĂRBATUL: Vă rog! Nu vă băgaţi! Moartea mea mă priveşte direct şi personal!
OFIŢERUL: Vă recomand să nu muriţi înainte de a vă naştere.
BĂRBATUL: De ce?
OFIŢERUL: Vă complicaţi şi mai mult situaţia juridică.
BĂRBATUL: Ba da! O să mor în curând! E singurul mod de a mă răzbuna. Îl las fără personaj principal, tocmai acum când lucrează la volumul doi…Să-l văd ce face! Are contract cu editura!
OFIŢERUL: Se desurcă, la forţa lui de imaginaţie...
BĂRBATUL Nu fiţi atât de sigur! E greu de imaginat un personaj mai ridicol decât mine...

Se aud bătăi violente în uşă.

BĂRBATUL *(speriat de moarte):* Nu deschideţi! Vă implor! Pentru numele lui Dumnezeu…
OFIŢERUL *(tresare, privind spre uşă):* Stimate domn! Noi promovăm politica uşilor deschise!
BĂRBATUL: E el! Îl recunosc după lovituri!... Puternice, sacadate, metodice… E el!
OFIŢERUL: Care el?

Bătăile în uşă persistă, căpătând un anume ritm muzical.

BĂRBATUL: Caracterul unui om se deduce după felul cum bate la uşă. Auziţi! E o sentinţă codificată. A venit să mă ia înapoi…
OFIŢERUL: Cine, domnule?
BĂRBATUL: El! Autorul! Stăpânul meu! De data aceasta nu mai glumeşte! O să-mi pună iar cătuşele…
OFIŢERUL: Imposibil! Numai eu am asemenea atribuţiuni!

Bătăile în uşă sunt tot mai insistente. Fiecare şarjă de lovituri în uşă diferă de precedenta, prin intensitate, ritm, culoare, timbru.

BĂRBATUL: Mă va umili iar… Mă va pune să fac lucruri ciudate, străine de firea mea, împotriva voinţei mele… Va monta iar o comedie erotică în patul meu conjugal...
OFIŢERUL: Linişteşte-te, omule! Eu sunt garantul libertăţii cetăţeneşti…
BĂRBATUL: Bine dar eu nu am cetăţenie… Pe mine statul mă ignoră! Nu sunt contribuabil! Eu nu plătesc statului taxa de protecţie! Credeam că aţi înţeles…
OFIŢERUL: Ce să mai înţeleg?
BĂRBATUL: Sunt terminat! Mare păcat! Aspiram la o moarte mult mai decentă…
OFIŢERUL: Legea e pentru toţi. Am obligaţia să vă apăr, chiar dacă nu figuraţi în evidenţele contabile ale statului…
BĂRBATUL: Vreţi să mă apăraţi? Atunci, daţi-mi voie să mă ascund undeva, în acest birou…

OFIŢERUL: Aici nu vă puteţi ascunde! Transparenţa politicii noastre este totală şi necondiţionată…
BĂRBATUL: Vă implor! Lăsaţi-mă să încerc! Poate nu mă zăreşte. În general, vederile lui sunt destul de înguste…
OFIŢERUL: Domnule…
BĂRBATUL: Vă rog! E ultima mea şansă…
OFIŢERUL: Cum doriţi! Ascundeţi-vă în dulapul din colţ. Există acolo puţin spaţiu excedentar, între dosare…
BĂRBATUL: Mulţumesc...

Bărbatul se ascunde în dulap. Bătăile în uşă cresc în intensitate.

OFIŢERUL *(tare):* Vă rog să intraţi!

Intră Autorul.

SCENA 5

Ofiţerul, Autorul.

AUTORUL *(se plimbă nervos, scriind febril într-un caiet, de fapt, nişte foi prinse neglijent, cu o agrafă):* Cu ce drept mă ţineţi la uşă? Nu am cazier, nu am datorii la bugetul de stat, nu am restanţe la pensia alimentară!
OFIŢERUL: Trebuia să intraţi. Uşile noastre sunt mereu deschise.
AUTORUL: Aşteptam un semn de bunăvoinţă...
OFIŞERUL Iar eu aştept un semn de minim respect...
AUTORUL *(scoate o sticluţă din buzunar, trage un gât, după care o ascunde):* Respect? Ce fel de respect doriţi? Respect reciproc? Neamestec în treburile interne? Asistenţă mutuală? Vreţi cumva să semnăm un tratat de bună vecinătate?
OFIŢERUL: Mă aşteptam să spuneţi: bună ziua!
AUTORUL *(râde ironic, cu inflexiuni cabaline):* Bună ziua? Un clişeu stupid, supralicitat! Toată ziua, bună ziua! De ce reduceţi respectul la o emblemă ridicolă, la un şablon uzat?
OFIŢERUL: Poate aveţi dreptate. E o formulă convenită. Dar…
AUTORUL: Refuz să mă conformez unei forme fără fond! Simplu, ca bună ziua!
OFIŢERUL: Bună ziua!
AUTORUL: Mă opun! Am început ziua aceasta cât se poate de prost. Un personaj important a dezertat din cabinetul meu de lucru! Şi dumneavoastră îmi cereţi o asemenea concesie.. Să vă spun bună ziua, invocând nu ştiu ce respect convenţional?
OFIŢERUL: Discuţia devine plictisitoare. În definitiv, ce doriţi?
AUTORUL: Nu doresc nimic. Instituţia dumneavoastră nu se ridică la nivelul dorinţelor mele!
OFIŢERUL: Atunci pentru ce aţi venit?
AUTORUL: Am venit să recuperez un fugar.. Omul acela din dulapul dumneavoastră îmi aparţine. A evadat din spaţiul meu spiritual.

OFIŢERUL: Prin urmare, e adevărat! Recunoaşteţi că vă ocupaţi cu sechestrarea de persoane!
AUTORUL: Vă purtaţi ca un braconier. *(Râde, cu inflexiuni cabaline.)* Îmi întindeţi un laţ legal, împletit din patru paragrafe…
OFIŢERUL: Legea interzice privarea de libertate!
AUTORUL: Fals! Legea acordă statului, în exclusivitate, acest privilegiu!
OFIŢERUL: Statul sechestrează în mod legal. Statul arestează...
AUTORUL: Exact! Numai voi, posesorii de epoleţi şi ceaprazuri, numai voi aveţi dreptul de a încătuşa destine.
OFIŢERUL: Ne exercităm acest drept, în numele poporului suveran…
AUTORUL *(râde):* Care popor?! Vă referiţi cumva la marea herghelie naţională?
OFIŢERUL: Nu aveţi voie să ironizaţi poporul muncitor!
AUTORUL: Poporul! Cel mai mare şi mai docil animal domestic! Asigură statului lapte, carne şi ouă. Poporul este berbecul care se tunde singur, cedându-şi lâna, gratis, la fondul de stat.
OFIŢERUL: Puneţi la îndoială utilitatea statului?
AUTORUL: Statul! Ce e statul, stimate domn? Lupi vegetarieni, ridicaţi în scaune înalte, prin voinţa electorală a oilor…
OFIŢERUL: Ce oi, domnule? Societatea de azi e puternic intelectualizată.
AUTORUL: Există, desigur, şi o turmă intelectuală, destul de numeroasă. Behăitul ei, eminamente spiritual, este cel mai egoist. Şi cel mai confuz.
OFIŢERUL *(se uită la ceas):* Domnule! Cu ce vă pot fi de folos?
AUTORUL: Adineauri a intrat aici un bărbat ciudat, cu o desagă în spate!
OFIŢERUL: Îl cunoaşteţi?
AUTORUL: Îl cunosc perfect! Eu l-am creat.
OFIŢERUL: Cum adică l-aţi creat? Numai Dumnezeu poate crea oameni.
AUTORUL: Stimate domn! Un scriitor este o mică zeitate, un Dumnezeu de provincie! Un scriitor bun face oameni când vrea, din câteva cuvinte! Cu un pix şi puţină imaginaţie…
OFIŢERUL: Prin urmare, sunteţi scriitor?
AUTORUL: Nu vă prefaceţi că nu ştiţi! *(Tare.)* Eu sunt călăul, tiranul sadic, ucigaşul stăpânul gândurilor! Nu aşa v-a informat acel neisprăvit…
OFIŢERUL: De ce-i spuneţi neisprăvit? E un om cu numeroase probleme…
AUTORUL: Are probleme pentru că e insuficient elaborat! Un personaj nefinisat. Înţelegeţi?
OFIŢERUL: Ce să înţeleg?
AUTORUL: A fugit de pe masa mea de lucru neterminat! Se crede om, dar e numai o schiţă!
OFIŢERUL: E un cetăţean liber!
AUTORUL: Nu e nici cetăţean! Nu e nici liber! Este un produs al imaginaţiei mele personale!
OFIŢERUL: Dumnealui declară altceva… *(Arată declaraţia.)* Spune că l-aţi preluat din altă carte…
AUTORUL: Fals! În toată literatura nu veţi găsi un caraghios mai jalnic decât acest aşa-zis Bărbat! E un arhetip al vulgarităţii!
OFIŢERUL: Vă avertizez! Acest caraghios a ajuns la limita răbdării! Disperarea l-a împins la revoltă…

AUTORUL: Nu-i adevărat! Un răzvrătit se luptă, domnule! Îşi înfruntă destinul! *(Arată spre ultimul dulap.)* Nu se ascunde, ca un şoarece, printre dosare…
OFIŢERUL: De unde ştiţi că e acolo?
AUTORUL: E ultimul refugiu al oricărui ratat! Arhiva. Risipit în maculatură!
OFIŢERUL: Vorbiţi mai încet! Vă aude…
AUTORUL: Şi ce dacă mă aude? Credeţi că va ridica un deget în apărarea demnităţii sale? Nici vorbă! Stă acolo, cuibărit între biblioraftur! Stă şi tremură… *(Moment de linişte.)* Auziţi?

Se aud vibraţiile cutremurătoare ale dulapului.

OFIŢERUL *(încordat):* Într-adevăr, este un caz cutremurător.
AUTORUL *(râde):* Să fim serioşi! Lumea e relativ fixă! Acolo tremură un dosar nesoluţionat! Atâta tot…
OFIŢERUL: Stimate domn! Omul acela are nevoie de protecţie socială!
AUTORUL: Serios? Pentru aceasta l-aţi închis în dulap?
OFIŢERUL: Se vede că nu credeţi în instituţiile fundamentale ale statului!
AUTORUL: Ba cred. *(Citeşte din foile sale, mecanic.)* Statul este un castel fragil, construit din cărţi de vizită. Păzit atent de oameni cu gândire rectilinie şi uniformă. Oamenii statului poartă şepci de diferite mărimi, în funcţie de circumferinţa inteligenţei lor.
OFIŢERUL: Domnule...
AUTORUL: Statul ! Templul hoţilor, profanat din când în când de justiţie.
OFIŢERUL: Exageraţi!
AUTORUL: Şeful statului ocupă cea mai responsabilă funcţie. El este desemnat de electorat, adică de cea mai iresponsabilă comisie…
OFIŢERUL: Nu vă înţeleg!
AUTORUL: Totul e pe bani! Nu valoarea contează, ci contravaloarea!
OFIŢERUL: Adică?
AUTORUL: Câtă ingratitudine! Ajungi şef de stat, iar poporul te tratează cu pâine şi sare!
OFIŢERUL *(încurcat):* Opriţi-vă…
AUTORUL *(continuă să citească, mecanic):* Oamenii statului domiciliază în birouri. Păstrează un minim contact cu realitatea prin orificiile înguste de la ghişee…
OFIŢERUL: Nu mai rezist…
AUTORUL: Şeful statului este garantul integrităţii naţionale. În fiecare seară, înainte de culcare, el numără atent judeţele…
OFIŢERUL: Sunteţi un anarhist declarat!
AUTORUL: Ca orice reptilă, statul are o coloană vertebrală elastică. Avansează, şerpuind când la centru-dreapta, când la centru-stânga.
OFIŢERUL: În definitiv, ce doriţi?
AUTORUL : Bună întrebare! Vreau să stau de vorbă cu un om care, opt ore pe zi, se crede stat! Cu un individ care se joacă de-a tatăl cetăţenilor, aşezat într-un fotoliu confortabil, în schimbul unei salariu confortabil!
OFIŢERUL: Vă permiteţi prea mult!
AUTORUL: Vreau să vorbesc cu un om imparţial, venit din partea unui partid! Un partid imparţial, ca toate partidele!

OFIŢERUL: Sunt funcţionar public!... Nu fac politică în timpul programului.
AUTORUL: Iar eu nu sunt decât un contribuabil umil... *(Cade în genunchi.)* Milă, înălţimea voastră! Am venit să-mi plătesc dările. Voi muri în curând şi vreau să-mi achit, anticipat, taxa de înmormântare. *(Scoate nişte bani din portmoneu).* Luaţi, domnule stat! Ştiu că aveţi nevoie de bani! Milioane de guri flămânde aşteaptă, în faţa secţiilor de votare. Aveţi o misiune aproape imposibilă. Înotaţi tot mai greu în mocirla deficitului bugetar. Dar trebuie să umpleţi abdomenul uriaş al naţiunii, frământat de dureroase crampe istorice!
OFIŢERUL *(surprins):* Domnule…
AUTORUL: Luaţi aceşti bani! Trebuie să vă cumpăraţi calciu! Altfel nu vă creşte dantura de răpitor! Aveţi nevoie de lapte! Reprezentaţi o democraţie tânără. Una, de-a dreptul infantilă...
OFIŢERUL: Domnule…
AUTORUL: Luaţi, domnule ofiţer! Nu vă sfiiţi! Este obligaţia mea morală de cetăţean. Nu vreau mare lucru în schimb! Puţină hârtie de scris, abonament la o televiziune prin cablu, o bere şi doi mititei prăjiţi, de Ziua Naţională…
OFIŢERUL *(se ridică):* Domnule! Vă rog să vă ridicaţi! *(Îl ajută să se ridice.)* Păstraţi-vă banii! Statul sprijină dezinteresat cetăţeanul! Pentru aceasta a fost creat…
AUTORUL *(sprijinindu-se de Ofiţer):* Ah! Ador acest sprijin dezinteresat. Mă fortifică, îmi dă curaj şi speranţă într-un viitor luminos! *(Ironic.)* În dreptate şi adevăr… Mulţumesc, domnule ofiţer. Pot să iau loc?
OFIŢERUL: Vă rog! Aşezaţi-vă pe canapea…
AUTORUL: Nu! Vreau să stau puţin pe scaunul dumneavoastră! *(Se trânteşte pe scaun, la biroul Ofiţerului.)* Aţi făcut o mare greşeală, ridicându-vă. În felul acesta, postul dumneavoastră a devenit vacant...
OFIŢERUL: Domnule! Pentru această funcţie trebuie să daţi concurs!
AUTORUL: Lăsaţi-mă să ocup, interimar, acest fotoliu! Lăsaţi-mă să mă pun, o clipă doar, în pielea cea mare şi bine tăbăcită a statului…
OFIŢERUL: Aveţi grijă! Scaunul acela cere multă răspundere!
AUTORUL: Sunt absolut convins! E un scaun greu încercat. A susţinut o mulţime de funduri, de toate culorile politice. Scaunul acesta a cunoscut întreagul curcubeu electoral. Tot ce înseamnă lumină albă, în descompunere…
OFIŢERUL: Sunteţi de-a dreptul imposibil…
AUTORUL: Admir răbdarea acestui scaun. El este chezăşia continuităţii şi devenirii noastre etno-genetice!
OFIŢERUL: Ce vreţi să insinuaţi?
AUTORUL: Au căzut atâtea cabinete! Au venit şi au plecat popoare migratoare! Au înflorit şi s-au scuturat atâtea programe de guvernare! Dar acest scaun şi-a păstrat identitatea naţională, graţie numărului său de inventar, scris pe spate, cu vopsea albă! Cunoaşteţi acest lucru, pentru că sunteţi expert în teoria cunoaşterii! Filozofic vorbind, scaunul dumneavoastră a supraviaţuit, pentru că nu este contingent! E atotcuprinzător şi există cu necesitate… *(Ridică receptorul telefonului.)*
OFIŢERUL *(apăsat):* Vă rog să nu folosiţi acest aparat. E un telefon de serviciu!
AUTORUL: Extraordinar! Mă rugaţi? Câtă ipocrizie! Puteţi recurge la forţă! Aveţi pistol! Sunteţi chiar abilitat să folosiţi armamentul din dotare!
OFIŢERUL *(încurcat):* Îmi cer scuze! Aparatul nostru represiv este deosebit de paşnic.

AUTORUL: Scoate, domnule, pistolul!
OFIŢERUL: Chiar credeţi că e cazul?
AUTORUL: Evident! Tocmai am uzurpat o importantă calitate publică! Împuşcă-mă, domnule!
OFIŢERUL: Îmi pare rău! Nu am voie să trag decât în plan vertical!
AUTORUL: Fantastic! Vreţi să loviţi în târâtoare şi trageţi după îngeri?
OFIŢERUL: Aşa cere regulamentul…
AUTORUL: Să vedem! *(Ridică iar receptorul.)* Voi lua legătura cu Universul…
OFIŢERUL *(încurcat):* Domnule! Vă depăşiţi statutul de petent!
AUTORUL *(râde ironic):* Vreau să adresez Divinităţii câteva întrebări mistuitoare...
OFIŢERUL: Mă puneţi într-o situaţie delicată… *(Scoate pistolul.)*
AUTORUL: Nu vă jenaţi! Trageţi, cu toată încrederea trageţi cu nădejde… Legea vă permite! Legea vă îmbie! Trageţi, vă rog!...
OFIŢERUL: Cum doriţi! *(Trage un foc în plan vertical.)*
AUTORUL *(compătimitor):* Acesta-i foc, domnule ofiţer? Cu asemenea pocnitori vreţi să consolidaţi autoritatea statului?
OFIŢERUL *(încurcat):* Politica noastră nu se bazează pe forţă, ci pe acte de binefacere...
AUTORUL: Lozinci populiste! Statul lăptărie! Un mamifer uriaş, capabil să alăpteze toată populaţia cu drept de vot…
OFIŢERUL *(tot mai dominat):* Opriţi-vă…
AUTORUL *(dezlănţuit):* Nu pot să mă opresc! Ipocrizia aceasta mă revoltă! Deocamdată, statul nu alăptează! Statul mulge!
OFIŢERUL: Sunteţi imposibil!
AUTORUL: Posibil!.. Mai trageţi un foc de avertisment! Vă rog eu frumos!
OFIŢERUL *(învins):* Cum doriţi… *(Trage un foc în plan vertical.)*
AUTORUL *(sarcastic):* Mulţumesc!
OFIŢERUL: Pentru puţin!
AUTORUL *(ridică receptorul):* Alo! Centrala? Vreau să vorbesc cu puterea centrală! *(Pauză).* Nu ştiţi care e puterea centrală? Păi ce fel de centrală ai tu acolo, duduie? *(Pauză).* Vreau să vorbesc cu cerul, stimată doamnă! Pe firul scurt, bineînţeles! Cum? Nu aveţi numărul de telefon al lui Dumnezeu? *(Trânteşte telefonul.)* Domnule Ofiţer! Legăturile dumneavoastră cu Providenţa sunt nule!
OFIŢERUL: Suntem o instituţie laică! Am mai spus!
AUTORUL: Să fim serioşi! Şi cum vă exercitaţi puterea, de jos în sus, dacă dispuneţi de asemenea conexiuni telefonice?
OFIŢERUL: Vă rog să vă ridicaţi! Nu aveţi împuternicire, nici putere de decizie…
AUTORUL: Ah, da! *(Se ridică.)* Luaţi-vă scaunul înapoi. E premiul dumneavoastră! Aţi câştigat concursul pentru cea mai frumoasă comedie electorală!
OFIŢERUL *(ia loc în scaun, se uită la ceas):* Discuţia noastră e interesantă, dar…
AUTORUL: Ştiu! Aveţi şedinţă de birou permanent, sunteţi chemat la guvern, vine televiziunea centrală, trebuie să mergeţi la ambasada unui stat recent înfiinţat, la o recepţie!.. Dar de mine nu scăpaţi aşa uşor!

Autorul sare pe biroul Ofiţerului, unde rămâne în picioare, într-o poziţie monumentală, amintind de Statuia Libertăţii. În mâna dreaptă ţine manuscrisul rulat, asemenea faimoasei „torţe”

OFIŢERUL: Domnule! Ai înnebunit?
AUTORUL Lăsaţi-mă să mă joc puţin de-a Statuia Libertăţii. Imaginaţi-vă că sunt femeia cea mai accesibilă a lumii libere, cu inima deschisă non stop. Toţi bărbaţii dornici de libertate sunt invitaţi să mă pătrundă, folosind scara de incendiu...
OFIŢERUL: Daţi-vă jos imediat!
AUTORUL *(privindu-l de sus, dispreţuitor):* Interesant! Păreţi mare, numai când sunteţi privit de jos. De sus, vă văd în mărime naturală.
OFIŢERUL: Ce tot insinuaţi?
AUTORUL: Sunteţi un nimic, cu împuterniciri speciale! Un nimic uriaş!
OFIŢERUL:Atenţie! Mai aveţi un pas până la ultragiu! Ofensa adusă unei autorităţi se...
AUTORUL: Sunteţi atât de mic, încât vă e imposibil să vă regăsiţi! Oricât v-aţi căuta
OFIŢERUL: Coborâţi imediat cu picioarele pe pământ! Vă încălcaţi flagrant statutul de petent…
AUTORUL: Îmi cunosc drepturile!
OFIŢERUL: V-aţi urcat pe biroul unui înalt funcţionar public! Puteaţi măcar să vă descălţaţi…
AUTORUL: Mă exprim în numele poporul suveran, domnule! Pantofii mei înseamnă istorie! *(Calcă în picioare hârtiile de pe birou.)* Iată! Vă avizez favorabil toate hârtiile, tot acest uriaş balast birocratic! Sub greutatea mea, toate aceste ciorne capătă putere juridică. Legiferez! Nemărginită este puterea mea! Prefac orice fiţuică în lege!
OFIŢERUL: Dar nu aveţi asemenea prerogative!
AUTORUL: Ba am! Eu sunt poporul! *(Râde „cabalin”.)* Vorbesc în numele marii herghelii nationale!
OFIŢERUL: Arătaţi-mi împuternicirea! …
AUTORUL *(îi arată talpa pantofului):* Poftim!
OFIŢERUL *(studiindu-i atent pantoful):* Vă rog să vă daţi jos imediat! Trebuie să fie o confuzie! Numărul de la pantofii dumneavoastă nu justifică o asemenea atitudine.
AUTORUL: Nu vreau să cobor! Voinţa mea este suverană!
OFIŢERUL: Vă rog! Nu abuzaţi de generozitatea legilor noastre!
AUTORUL: Nu vă convine? Puneţi mâna pe armamentul din dotare! Trage, domnule!

Din ultimul dulap se aude un geamăt stins şi respiraţia grea a Bărbatului

OFIŢERUL *(speriat):* Opriţi-vă! Acolo, în dulap, un cetăţean liber se sufocă...
AUTORUL: Birocraţia e sufocantă, prin definiţie! Ce-i pasă statului dacă un om moare strivit de un munte de dosare!…
OFIŢERUL: Vă rog! Ajutaţi-mă să ies din această încurcătură! Evităm un scandal de presă monstruos!
AUTORUL: Am obosit! Daţi-mi un scaun! E nepoliticos să ţineţi un petent, atâta timp, în picioare...
OFIŢERUL *(urcă un scaun pe biroul său de lucru, după care ia loc în scaunul său):* Vă daţi seama? Moartea unui cetăţean, în interiorul unui dulap de la Ministerul de Interne…
AUTORUL *(aşezându-se pe scaun):* Nu e treaba mea!
OFIŢERUL: Personajul vă aparţine.
AUTORUL: Dulapul, în schimb, este în inventarul dumneavoastră.

OFIŢERUL: Ajutaţi-mă!
AUTORUL: Aţi comis o ilegalitate gravă! Un act profund imoral! Aţi introdus un bărbat căsătorit în baza dumneavoastră de date!
OFIŢERUL: Vă implor!
AUTORUL: Şi nici măcar n-aţi încheiat un proces verbal!
OFIŢERUL: Sunteţi o fire manipulatoare. Un caracter dominant şi irezistibil! Controlaţi gândurile oamenilor!
AUTORUL: Exageraţi!
OFIŢERUL: Nu! Simt cum mă părăseşte voinţa! Vă permit deja lucruri nepermise. În faţa dumneavoastră, educaţia mea militară se destramă... Mă transformaţi, încet, încet, într-un robot… Într-un sclav…
AUTORUL: Mă simt de-a dreptul flatat...
OFIŢERUL: Luaţi-vă personajul! Vă rog frumos! Scoateţi-l la aer curat!
AUTORUL: Oho! Va trebui să emigreze!
OFIŢERUL: Vă rog! Scoateţi-l afară, dacă tot îi controlaţi gândurile!
AUTORUL *(scrie cu infrigurare):* Cum doriţi...

Uşa dulapului se deschide brusc. Trupul Bărbatului se prăvăleşte inert, pe podea.

SCENA 6

Ofiţerul, Autorul, Bărbatul.

OFIŢERUL *(se ridică şi aleargă spre Bărbat):* A murit! O, Doamne!
AUTORUL Simulează!… *(Tare.)* Stimate domn! Sunt scriitor! Aici nu moare nimeni, fără acordul meu scris!
OFIŢERUL: Ajutaţi-mă să-l ridic!
AUTORUL: Lăsaţi-l să zacă. Aceasta e vocaţia lui!
OFIŢERUL: Ţara are nevoie de oameni verticali! Ajutaţi-mă să-l ridic!
AUTORUL: E un oportunist! Se va ridica singur, la prima ocazie!
OFIŢERUL: Nu poate!... *(Târăşte trupul Bărbatului spre centrul scenei.)* Nu are puls!... *(Speriat.)* Funcţiunile lui fiziologice au încetat!
AUTORUL *(râde):* E doar un funcţionar public! Nu are nevoie de puls! Trăieşte din salariul minim pe economie! La un asemenea venit, funcţiunile fiziologice devin imperceptibile!
OFIŢERUL: Cinismul dumneavoastră e fără margini.
AUTORUL: Dacă vreţi ca cineva să se ridice, lăsaţi-l mai întâi să se prăbuşească. E o regulă generală…
OFIŢERUL: Cum doriţi...

Ofiţerul dă drumul Bărbatului. Trupul acestuia cade inert.

AUTORUL*(ironic):* Zace atât de elegant. E singura lui poziţie decentă!
OFIŢERUL *(speriat):* A murit! La mine în birou! În timpul orelor de audienţă! *(Tare, disperat.)* Vă daţi seama ce vor scrie ziarele?

AUTORUL: E viu, domnule! Însă, dacă vreţi să scăpaţi de cadavrul lui, aprindeţi o lumânare!
OFIŢERUL *(mirat):* O lumânare, aţi spus?
AUTORUL *(calm):* Exact!
OFIŢERUL *(scoate în grabă o lumânare din sertar):* Doamne, în ce încurcătură am intrat! *(Aprinde lumânarea, cu mâini tremurânde.)*
AUTORUL: Foarte bine! Acum aşezaţi-i palmele pe piept! Fără frică! Nu va opune rezistenţă! Totdeauna a fost o fire cooperantă şi flexibilă...
OFIŢERUL *(îi aşează Bărbatului palmele pe piept, punându-i lumânarea între degete):* Pare resemnat...
AUTORUL: De ce vă miraţi? Jumătate din morţii acestei ţări se plimbă liberi pe străzi, cuprinşi de resemnare…
OFIŢERUL: Iar nu vă înţeleg…
AUTORUL *(arată spre Bărbat):* Imaginaţi-vă că fosila aceasta candidează la alegerile generale. Câştigă, garantat, în orice circumscripţie. La noi, populaţia manifestă respect pentru vestigii, adoră moaştele, venerează relicvele...
OFIŢERUL *(isteric):* Terminaţi cu aceste comparaţii stupide!
AUTORUL *(sarcastic):* Omul nu este altceva decât un turist prin propria sa viaţă. Iar turiştii adoră ruinele...
OFIŢERUL: Nu vă mai suport!
AUTORUL: Domnule Ofiţer! Nu poţi face turism dacă nu ai ruine! Iar cine nu are ruine, nu are istorie!
OFIŢERUL *(astupându-şi urechile):* Ah!
AUTORUL: Noi, de dragul turismului, ne-am ruinat economia naţională..
OFIŢERUL: Ajunge!
AUTORUL: Muzica! Să cânte muzica!
OFIŢERUL: Conflictul acesta nu se rezolvă printr-un simplu moment muzical!
AUTORUL: Muzica e manipulatoare. Ritmul înrobeşte mulţimile în căutare de libertate! Le face să înainteze cadenţat, rap, rap, rap, indiferent în ce direcţie! Muzica! Vreau un şlagăr muncitoresc. *(Cântă, privind spre Bărbat).* „Sculaţi, voi, oropsiţi ai vieţii!”... Să răsune ”Internaţionala”. Cântecul acesta inept a înviat atâţia morţi!... Şi a trimis la moarte atâţia vii!...

Se aude fragmentul „Sculaţi, voi oropsiţi ai vieţii!”, în versiune corală. Acest fragment se repetă, ca şi cum ar proveni dintr-un „disc zgâriat”. Autorul sare de pe birou şi, în pas de marş, se învârte în jurul Bărbatului. Ofiţerul face acelaşi lucru, în pas de defilare. Bărbatul se mişcă. Are convulsii în ritmul muzicii. Se ridică. Priveşte buimac în jur, cu lumânarea aprinsă în mâini. Se ridică, suflă în lumânare şi se învîrte şi el, alături de ceilalţi, în pas de marş.

SCENA 7

Autorul, Ofiţerul, Bărbatul

AUTORUL: Aşa! Aşa! Foarte bine! Cadenţat! Cu sufletul pe tobă! După cum vedeţi, oropsitul s-a sculat! Morţii sunt atât de vulnerabil la muzica militantă! Acum a sosit

timpul să ne pregătim de asaltul final! Cetăţeni! *(Cântă.)* Hai la lupta cea mare! Hai la lupta cea mare! Hai la lupta cea mare!

Fondul sonor repetă fragmentul „Hai la lupta cea mare” din „Internaţionala”. Cei trei continuă să se rotească, în ritmul muzicii.

OFIŢERUL: Hai la lupta cea mare! Extraordinar! Ce răsturnare de situaţie! Niciodată nu m-am distrat mai bine! Mă simt ca la Revoluţie! Hai la lupta cea mare!...

Muzica încetează brusc. Bărbatul şi Ofiţerul se opresc instantaneu, rămânând nemişcaţi în poziţia în care i-a surprins întreruperea muzicii. Autorul se mişcă în jurul lor, făcând însemnări, studiindu-şi atent personajele.

AUTORUL *(către Ofiţer):* De ce v-aţi oprit?
OFIŢERUL: Orânduirea socialistă s-a terminat!
AUTORUL: Înainte, tovarăşi! Rob cu rob să ne unim!
OFIŢERUL: Nu putem avansa ideologic, fără fanfară! Toba pune în mişcare inima mulţimii.
AUTORUL: Poate că ar fi mai decent un marş al tăcerii?
OFIŢERUL *(melancolic):* Tăcerea e doar un cântec alungat. Tăcerea este un portativ gol!
AUTORUL *(sarcastic):* Omule! Te rog să încetezi! De câte ori vorbeşti serios, mă pufneşte râsul…
OFIŢERUL *(nemişcat):* Sunteţi un monstru! De ce îmi scrieţi numele cu majusculă, dacă mă trataţi ca pe un substantiv comun!
AUTORUL *(violent):* Ajunge! Aerul tău grav nu se potriveşte cu ridicolul acestei situaţii!
OFIŢERUL: Dar e sărăcie mare în ţară. Spectrul şomajului…
AUTORUL: Aiurea! Şomerii sunt recalificaţi imediat! Toţi devin analişti politici!
OFIŢERUL: Deprimantă este sărăcia celor bogaţi, ascunsă bine, în spatele unor grămezi de aur... Pauperizarea face ravagii! Unii oameni sunt atât de săraci, încât nu au nimic, în afară de bani...
AUTORUL *(râde):* Eşti naiv! Se vede că n-ai citit noua lege a bugetului…
OFIŢERUL: Nu râdeţi! Creştrea economică a început să scadă. Unii oameni sunt atât de săraci, încât nici măcar nu au auzit de Mozart…
AUTORUL: Termină cu instigarea! Am nevoie de carnaval, nu de insurecţie!
OFIŢERUL *(patetic):* Uneori, în numele falsei libertăţi, inima se revoltă împotriva pieptului care o apără şi o poartă…
AUTORUL: Opreşte-te! Nu sufăr patetismul! Spui vorbe care nu îmi aparţin! Trebuie să înţelegi că autonomia ta teritorială s-a terminat!
OFIŢERUL *(speriat):* Manipulaţi oamenii! Voi, scriitorii, sunteţi un pericol social!
AUTORUL: Gura! Acum e democraţie! Nu mai spui ce vrei tu! Spui ce vreau eu! Eu sunt poporul!
OFIŢERUL: Carisma dumneavoastră se bazează eminamente pe tupeu!
AUTORUL: Ciocu’ mic! Vei cânta după partitura mea!
OFIŢERUL *(supus):* Mă simt complet inhibat! Am rămas fără replică!
AUTORUL: Trebuie să spui ceva! E rândul tău!

Ofiţerul îl priveşte pierdut, fără să scoată o vorbă.

AUTORUL: Spune dom'le ceva! Vrei să vorbesc singur?

Ofiţerul gesticulează încurcat, incapabil să formuleze o frază

AUTORUL: Extraordinar! Te-ai blocat! Nu mai scoţi o vorbă!... Îmi place să-mi domin partenerii de dialog ... Dar nici aşa… *(Pauză.)* Repetă după mine! Aaaaa!…
OFIŢERUL: Aa!…
AUTORUL: Mai lung, tovarăşe! Lupta de clasă este o treabă de lung metraj. Spune: aaaaaa!
OFIŢERUL: Aaaaaaa!
AUTORUL: Beeeeee!
OFIŢERUL: Beeeeee!
AUTORUL: Aşa! Foarte bine!
OFIŢERUL: Aşa! Foarte bine!
AUTORUL *(autoritar):* Sufletul meu nu e tocmai curat! L-au călcat atâţia nemernici!
OFIŢERUL *(repetă docil):* Sufletul meu nu e tocmai curat! L-au călcat atâţia nemernici!
AUTORUL: Vulpea modernă nu mai este interesată de găini!
OFIŢERUL: Vulpea modernă nu mai este interesată de găini! *(Tare.)* Vulpea modernă vrea să restructureze coteţul!
AUTORUL: Politicieni!...
OFIŢERUL: Politicieni! Jucaţi-vă cu zmeul de hârtie! Să vedeţi ce sus poate zbura o zdreanţă, dacă e legată cum trebuie…
AUTORUL: Bravo, domnule Ofiţer!
OFIŢERUL: Bravo, domnule Ofiţer!
AUTORUL: Lumea este o catedrală zidită din ziare!
OFIŢERUL: Lumea este o catedrală zidită din ziare!
AUTORUL: Legile opticii sunt implacabile! O cloacă politică…
OFIŢERUL: O cloacă politică cel mai bine se reflectă într-o cloacă mediatică…
AUTORUL *(nemulţumit, continuă să noteze):* Nu e bine! Spui atâtea prostii, dar atmosfera rămâne în continuare tensionată... Undeva, greşesc! Dar, unde?... Unde?... Unde?

Autorul trage un gât din sticlă, după care scrie ceva febril în foile de hârtie. Dă din cap nemulţumit. Ia şapca de pe capul Ofiţerului şi o pune pe capul Bărbatului, iar tichia Bărbatului o pune pe capul Ofiţerului. Cei doi continuă să stea nemişcaţi. Autorul priveşte insistent spre telefon. Telefonul începe să sune. Ofiţerul se trezeşte brusc, îşi îndreaptă spatele, apoi aleargă spre telefon. Ia loc la birou şi ridică receptorul. Autorul se apropie de Ofiţer, şoptindu-i, discret, replicile următoare. Bărbatul continuă să stea nemişcat, în poziţia iniţială.

OFIŢERUL *(vorbeşte la telefon, cu privirile aţintite asupra Autorului):* Alo? Da, domnule general... Despre ce referat vorbiţi? Existenţialismul şi Evidenţa Populaţiei!? Nu-mi aduc aminte!... Cum? Maşina dumneavoastră de serviciu s-a înscris la doctorat?... Nu râdeţi, domnule! Ar trebui să plângeţi… Nu vă daţi seama în ce situaţie penibilă puneţi statul de drept? *(Pauză.)* Şi ce dacă am promis? Aici toată lumea promite! Aceasta e ţara lui Prometeu, stimate domn! Aici până şi Constituţia e

facultativă! *(Pauză).* Vă rog să considerați că a fost o simplă promisiune electorală! Ceva ce nu trebuie luat în serios… *(Pauză.)* Existențialismul mă lasă rece... Pe mine mă preocupă acum metafizica...*(Pauză.)* Ce-ați spus? E un ordin? *(Isteric.)* Și ce dacă sunteți șeful meu? Și ce dacă sunteți general? Trăiesc într-o țară liberă! Nu permit nimănui să-mi dea ordine!

Autorul continuă să-l fixeze pe Ofițer. Îi face semne energice, autoritare, șoptindu-i mereu, foarte discret, replicile.

OFIȚERUL *(vesel):* Vă rog să mă scuzați! Sunt obosit! Am luat parte, în calitate de observator independent, la o procesiune de înviere... *(Pauză).* Poftim? Nu înțelegeți nimic? Așa e, domnule general. Nici eu nu înțeleg nimic, dar vă asigur că mă distrez nemaipomenit. *(Cu voce gravă.)* Nu! Nu sunt beat, domnule general! Aveți cuvântul meu de onoare... *(Pauză).* Cine a înviat? Nu are importanță... Un anonim! Un om din popor! *(Pauză.)* Nu! Nu Isus Hristos! Doamne ferește! Isus a înviat în aprilie!... De data aceasta a înviat un bărbat care încă nu s-a născut! *(Pauză.)* Unde a înviat? La mine în birou! Păi, unde ați fi vrut să învie? *(Pauză.)* Da... E chiar aici! Sigur că e viu!... *(Pauză.)* …Habar n-am cum a înviat! Nu știu cum îl cheamă! Nici el nu știe! V-am spus că e anonim! *(Pauză.)* Nu are acte! Nu pricepeți că nu s-a născut? *(Pauză).* Da, da! A înviat ilegal! Nu avea certificat de deces... De unde să știu, domnule general? Eu n-am înviat niciodată... Poftim? Credeți că e cazul să merg la medic? Dar nu mă doare nimic... Adică, la drept vorbind, mă doare undeva de acest minister și de programul nostru de guvernare... *(Pauză.)* Sigur că da! Aveți perfectă dreptate! Sunt un mare dobitoc! Așa a declarat și nevastă-mea, în instanță… *(Ofițerul ia poziția de drepți.)* Am înțeles, să trăiți! Mă prezint imediat la dumneavoastră!...

Autorul îi face Ofițerului semn, din priviri, să plece. Ofițerul își potrivește ținuta, își ia mapa de pe birou, după care iese în pas de defilare, cu tichia de mărgăritare pe cap. Bărbatul continuă să stea nemișcat, cu șapca Ofițerului trasă pe-o ureche.

SCENA 8

Bărbatul, Autorul.

AUTORUL: Pe loc repaus!
BĂRBATUL *(cade în genunchi, tremurând):* Am înțeles!
AUTORUL *(aspru):* Mă pui într-o situație jenantă! Ce cauți aici?
BĂRBATUL: Vă rog să mă iertați! Am venit să-mi descarc sufletul…
AUTORUL: Prostule! Pentru așa ceva oamenii merg la biserică, nu la Ministerul de Interne!
BĂRBATUL *(plânge):* Pe vremuri, nu era obligatoriu să te spovedești în fața unui preot... Era bun și un securist!
AUTORUL *(furios):* Ești un ratat! Am vrut să fac din tine un ateu cu suflet de sfânt! Și uite ce-a ieșit! Un Diavol delator! Un scriitor de reclamații...
BĂRBATUL: Multă lume trăiește din scris...
AUTORUL: Ce știi tu? Scriitorii au viață grea! În țara noastră, singura specie literară rentabilă este nota informativă...

BĂRBATUL: Literatura înseamnă travaliu epuizant...
AUTORUL: Mie-mi spui? E meseria mea! Conjug de trei ori verbul „a munci” şi simt nevoia să mă odihnesc!
BĂRBATUL *(mirat):* Credeţi că sunt un diavol?
AUTORUL: Mai degrabă un epigon al acestuia... O imitaţie sinistră...
BĂRBATUL *(satisfăcut):* E prima dată când mi se fac asemenea complimente…
AUTORUL: Nu poţi fi un diavol autentic! Nu eşti suficient de diabolic...
BĂRBATUL: O să mă străduiesc…
AUTORUL: Coarne văd că ai!
BĂRBATUL *(pipăindu-şi fruntea):* O aureolă cu adevărat trainică se fixează, cel mai bine, pe coarne...
AUTORUL: Coarnele nu sunt meritul tău! De coarnele tale se îngrijeşte, în exclusivitate, nevastă-ta!
BĂRBATUL *(printre suspine):* Respectaţi Diavolul! Cândva a fost un înger! Cine ştie? La următoarele alegeri s-ar putea să reuşească...
AUTORUL *(hotărât):* Aiurea! Creştinismul este de neclintit. Hristos a luat asupra sa toate păcatele alegătorilor. Le-a promis tuturor nemurire, pe termen nelimitat. Succesul său electoral este indiscutabil...
BĂRBATUL: Nu există dovezi!
AUTORUL: Ce contează! Oamenii vin la biserică, în speranţa că Dumnezeu verifică prezenţa. Lumea se formalizează, agăţându-se de orice iluzie! Nici măcar preoţii nu vin din convingere…
BĂRBATUL: Diavolul rămâne factor de echilibru. Fără el, binele va subjuga totul...
AUTORUL: Diavolul a fost creat de Dumnezeu, care îi struneşte atent disidenţa. El reprezintă opoziţia controlată a oricărui regim totalitar.
BĂRBATUL: Maestre! Există oare Dumnezeu?
AUTORUL: Crezi în Diavol şi te îndoieşti de puterea Domnului?
BĂRBATUL: Am anumite rezerve...
AUTORUL: Un ateu adevărat nu are niciodată dubii! El este absolut convins, de orice prostie…
BĂRBATUL *(smiorcăit):* Dar eu am dubii!... Diavolul stă bine în toate sondajele de opinie!...
AUTORUL: Dumnezeu există! Fără El, fabuloasa maşină a lumii ar fi inexplicabilă. Suntem şoriceii Providenţei! Dumnezeu ne-a făcut. Şi tot el ne pune capcane, peste tot...
BĂRBATUL: Atunci de ce nu văd şi eu măcar o minune?
AUTORUL: Vrei minuni? Fariseule! Nu-ţi ajunge un nor, o frunză, un zâmbet de copil?
BĂRBATUL: Mă interesează adevărul!
AUTORUL: Adevărul? Care dintre ele? Al tău, sau al meu?
BĂRBATUL: Îmi doresc o minune palpabilă...
AUTORUL *(exaltat):* E una chiar în patul tău! Nevastă-ta! O adevărată minune a geneticii! Atât de frumoasă! Atât de palpabilă…
BĂRBATUL *(îngrijorat):* Aţi palpat-o de multe ori! E adevărat?
AUTORUL: Sigur că da! Nevasta ta este opera mea!
BĂRBATUL: E o femeie minunată. Dar e departe de a fi o minune...

AUTORUL: Vrei o minune modernă? Internetul, băiete! În comparaţie cu Internetul, vindecarea orbului de către Hristos pare operaţie de cataractă...
BĂRBATUL: Nu sunteţi foarte convins de puterea divină...
AUTORUL: Înainte de toate, eu cred în mine! Sovieticii m-au învăţat să scriu „Dumnezeu” cu literă mică. Americanii, să scriu „eu” cu majusculă!
BĂRBATUL: Prin urmare, sunteţi sceptic...
AUTORUL: E mai uşor să te îndoieşti, decât să crezi… Un fir de păr rebel, pe capul unui sfânt compromite întreaga aureolă...
BARBATUL: Şi eu ce să fac? Să cred, sau să mă îndoiesc?
AUTORUL: Faci ce vrei, băiete! Eşti major! Ai auzit de liberul arbitru?
BĂRBATUL: Fotbalul nu mă interesează...
AUTORUL: Câtă ignoranţă!
BĂRBATUL: Aştept, totuşi, o părere avizată, de autor…
AUTORUL: Eşti un birocrat mărunt. Trăieşti din salariul minim pe economie, cu o femeie care te înşeală! Nu ţi-ai plătit chiria de cinci luni! Te doare şi ficatul! *(Tare.)* Omule! Ai motive serioase să fii ateu!... Mie, în schimb, îmi merge excelent! Scriu cărţi proaste, care se vând bine! Am bani, sănătate şi glorie! Pentru mine, Dumnezeu există cu necesitate! Îl văd peste tot… Îmi zâmbeşte din orice revistă literară, îmi strânge mâna în fiecare editură…
BĂRBATUL: Vă admir! Cu siguranţă veţi ajunge în Paradis...
AUTORUL: Ce să fac eu, dom’le, în Paradis? Natura mea este infernală! Mentorii şi modelele mele sunt Dincolo...
BĂRBATUL: Ştiţi cât de chinuitoare e îndoiala?
AUTORUL: Ştiu! Trăiesc graţie unui compromis ruşinos, semnat cu mine însumi.
BĂRBATUL: Aşteptarea este sfâşietoare...
AUTORUL: Las-o să te roadă, încet, încet... Cerul preferă victimele care au sângerat îndelung...
BĂRBATUL: Credeţi în forţa compromisului?
AUTORUL: Forţa compromisului? Asta ce mai e?
BĂRBATUL: O figură de stil! Vreau să spun că…
BĂRBATUL: Omule, exprimă-te limpede! Ai început să vorbeşti în dodii, ca un critic de artă…
BĂRBATUL: Poftim?
AUTORUL: Criticii văd muzica şi aud pictura…
BĂRBATUL *(iritat):* Deci, compromisul este o necesitate vitală a speciei umane...
AUTORUL: Uneori, pentru a-ţi umple buzunarele, trebuie să-ţi goleşti sufletul...
BĂRBATUL: Ah, nu! Cinismul dumneavoastră devine irespirabil! *(Ridică tonul.)* Vă rog să-mi restituiţi vechea identitate. Mi-aţi confiscat-o în mod abuziv!
AUTORUL: Vrei identitate? Vrei o mască înregistrată oficial?
BĂRBATUL *(autoritar):* Daţi-mi înapoi numele şi prenumele, data şi locul naşterii, ocupaţia, adresa şi starea civilă! *(Tare.)* Vreau să am şi eu cod numeric personal!
AUTORUL: Nu înţeleg cu ce te-ar ajuta...
BĂRBATUL: Impostura aceasta mă omoară! Vreau să redevin eu însumi...
AUTORUL: Tu însuţi? Cu personalitatea ta de iepure de casă?...
BĂRBATUL *(eruptiv):* Vreau să fiu liber!
AUTORUL: O fiinţă responsabilă nu este niciodată pe deplin liberă!
BĂRBATUL: Libertate!

AUTORUL *(sarcastic):* Libertate! Materia primă a oricărui imn naţional! Rimează perfect cu dreptate şi unitate! Libertate! Un cuvânt gol, numai bun de lipit pe baricade...
BĂRBATUL: Li-ber-ta-te! Li-ber-ta-te!
AUTORUL: Ai înnebunit! Eşti om însurat!
BĂRBATUL *(are un acces neaşteptat de furie):* Ticălosule! Tu m-ai obligat să mă însor! Erai în criză de idei! Căutai o intrigă în plus la romanul tău de dragoste!
AUTORUL *(râde şi scrie):* Extraordinar! Este prima dată când asist la răscoala unui iepure! N-am văzut niciodată ceva mai comic…
BĂRBATUL: Te distrezi, nu-i aşa? Nefericirea mea te amuză?!
AUTORUL: Eşti penibil!
BĂRBATUL: Gata! Nu te mai recunosc de şef! Mă proclam independent!
AUTORUL: Te crezi în Parlament?
BĂRBATUL (*cu disperare şi furie):* M-am săturat să fiu sclavul tău! Unealta ta vorbitoare…
AUTORUL *(serios):* Ascultă, prietene! Independentul e în mare pericol. El depinde numai de sine.
BĂRBATUL: Nu mai suport maximele tale tembele! Am ajuns la capătul răbdării...
AUTORUL: Învaţă arta supravieţuirii de la arbori. Când eşti mic, trebuie să fii flexibil...
BĂRBATUL: Ajunge! M-ai obligat să mă însor cu propria ta amantă!
AUTORUL *(eruptiv):* Imbecilule! Ar trebui să-mi fi recunoscător! E o femeie încântătoare! Ţi-am dăruit o nimfă!
BĂRBATUL: Mai degrabă o nimfomană…
AUTORUL: Femeia aceea este o comoară!
BĂRBATUL: Ştiu! De aceea este atât de căutată. Telefonul ei sună întruna! E o comoară! Toţi bărbaţii vor să o descopere!
AUTORUL: Este fierbinte, ca un vulcan activ! Erupe, noapte de noapte… .
BĂRBATUL: Acum este soţia mea! De ce nu o laşi în pace?
AUTORUL *(hotărât):* Pentru că sunt amantul ei!
BĂRBATUL: Stai puţin! E soţia mea, sau e soţia noastră?
AUTORUL: De ce faci pe prostul? În acest caz, identităţile sunt clare! E soţia ta şi amanta mea! Împreună alcătuim un triunghi conjugal perfect...
BĂRBATUL: Lasă tu geometria plană! Terfeleşti onoarea unei doamne!
AUTORUL: Dimpotrivă! Un amant de lux întăreşte poziţia unei femei în societate! Mai ales, dacă e măritată cu un fraier…
BĂRBATUL: Spune drept! O iubeşti sincer pe nevastă-mea?
AUTORUL: Bineînţeles! E adorabilă...
BĂRBATUL: Bine, dar şi eu o iubesc!
AUTORUL: Mi se pare normal. Tu eşti chiar obligat să o faci. Ai semnat nişte documente...
BĂRBATUL: Dacă o iubeşti, de ce mi-ai dat-o de soţie?
AUTORUL: Este o femeie foarte posesivă! M-am simţit depăşit de situaţie! Atunci, am apelat la serviciile tale...
BĂRBATUL *(indignat):* Ascultă! Căsătoria este un lucru serios...
AUTORUL: Mie-mi spui? Am fost însurat de cinci ori…
BĂRBATUL: Căsătoria este un foc sacru!

AUTORUL: Să nu exagerăm! Căsătoria transformă actul sexual într-un act juridic! Atâta tot!
BĂRBATUL: Nu înţeleg…
AUTORUL: Femeile măritate sunt slăbiciunea mea!
BĂRBATUL: Dar e imoral…
AUTORUL: Ba e foarte moral! Femeile căsătorite, în cea mai mare parte, sunt nefericite! Copleşite de obligaţii casnice, atent păzite de soţi egoişti... Din zeiţe se transformă brusc în bucătărese, în mame eroine…
BĂRBATUL: Nu se poate…
AUTORUL: Pe fundalul acesta cenuşiu, un amant pare un arhanghel! Speranţă, teamă, mister, adrenalină…
BĂRBATUL: Extraordinar! Prin urmare, iubita ta s-a măritat cu mine din plictiseală...
AUTORUL: Din păcate, s-a înşelat! Cu tine se plictiseşte mai tare!
BĂRBATUL: De unde ştii? Sunt treburi de intimitate conjugală!
AUTORUL: Soţia ta mi-a spus! Nu eşti singurul delator din familia noastră!
BĂRBATUL *(tot mai agitat):* Ah! Nu mai suport!
AUTORUL: O plictiseşti! Îi vorbeşti bietei femei, noapte de noapte, despre criza ta de identitate!... Pentru asta te-ai însurat? Ea este tânără! Hormonii ei, în plină erupţie, îşi cer drepturile... Frământările tale existenţiale o lasă rece...
BĂRBATUL: Unde vrei să ajungi?
AUTORUL: Monogamia este invenţia unor teologi ramoliţi! Poruncile naturii diferă radical de poruncile lui Moise!
BĂRBATUL: Vorbe…
AUTORUL: În peisajul familial, prăpastia este forma de relief cea mai frecventă! Nepotrivirea de caracter o adânceşte...
BĂRBATUL: Serios?
AUTORUL: Cu cât soţul e mai domestic, cu atât soţia devine mai sălbatică!
BĂRBATUL: Şi te-ai găsit tu, mare dresor de nimfe!
AUTORUL: Ce-ai fi vrut să fac? Nevasta <u>ta</u> este creaţia <u>mea</u>! O iubesc şi <u>eu</u>! Uneori dragostea mea paternă este exagerat de fierbinte…
BĂRBATUL: Deci, nu e doar adulter! Mai e şi incest!
AUTORUL: Eşti grozav! La toate fanteziile mele tu găseşti imediat încadrări juridice!
BĂRBATUL *(plânge):* Ticălosule!... M-am adresat deja justiţiei!... Vreau daune morale! Ani la rând, ai folosit, ilegal, pantofii mei de casă, halatul meu de baie... Periuţa mea de dinţi...
AUTORUL: Periuţa, nu! Ţin foarte mult la igiena personală!
BĂRBATUL: Periuţa nu, dar soţia, da?... Te omor!...

Bărbatul se aruncă asupra Autorului, cu furie oarbă. Acesta îl imobilizează, destul de uşor. Îl trânteşte la podea, răsucindu-i mâinile la spate.

AUTORUL: Uşurel, prietene!... Nu mă aşteptam la atâta agresivitate din partea unui mamifer inferior!... Ţi-am dat voie să mă contrazici! Fac orice de dragul dialogului!... Dar tu mergi prea departe...
BĂRBATUL *(se zbate, încercând să se elibereze din strânsoare):* Dă-mi drumul!... Nu permit să fiu trântit pe jos! Mi se pare înjositor…

AUTORUL *(prăvălit deasupra Bărbatului, îl mângâie):* Te tratez cu înţelegere şi blândeţe! Te-am făcut om! Ţi-am dăruit o femeie plină de har, tânără şi adevărată! O nimfă cu picioare lungi, cu sâni multilateral dezvoltaţi şi buze senzuale… *(Autorul îl mângâie pe Bărbat, cu pasiune crescândă.)*
BĂRBATUL: Mă gâdili, nenorocitule!...
AUTORUL: Ţi-am dat femeia pe care o iubesc! Alcătuim triunghiul conjugal perfect! N-am de ales! Dacă o iubesc pe ea trebuie să te iubesc şi pe tine. Eşti soţul ei? Vei fi şi soţul meu!...
BĂRBATUL: Ajutor! Săriţi oameni buni!
AUTORUL *(îl mângâie cu pasiune):* Simţi ceva?
BĂRBATUL: Simt că-mi rupi mâna…
AUTORUL *(cu pasiune dezlănţuită):* Altceva nu simţi? Un fluid cald ar trebui să-ţi inunde inima! O chemare lirică, un demers teluric profund... Nu simţi un fior interior, când te apasă pectoralii mei?
BĂRBATUL *(se zbate):* Eşti bolnav! Dumnezeule!…
AUTORUL: Lasă-l în pace pe Dumnezeu! Nu va mişca un deget pentru tine! Ştie că eşti ateu!
BĂRBATUL: Ajutor!
AUTORUL: Linişteşte-te! Imaginează-ţi că eşti primarul în exerciţiu al municipiului Sodoma...
BĂRBATUL: Eşti nebun? Nu am candidat niciodată în alegeri locale!
AUTORUL: Nu trebuie să candidezi, dobitocule! Ţi-am cerut doar să-ţi imaginezi!
BĂRBATUL: Nu pot! Imaginaţia mea nu e atât de bolnavă…
AUTORUL: Te iubesc!
BĂRBATUL: Săriţi oameni buni! Sunt victima unei agresiuni sexuale!
AUTORUL: Eşti personajul meu preferat! Te-am făcut din dragoste pentru artă şi cultură! Legea dreptului de autor este foarte permisivă!... Dacă vreau să te iubesc, te iubesc!
BĂRBATUL *(mai relaxat):* Te-ai ţicnit? Aici, în sediul poliţiei?...
AUTORUL: Relaxează-te!... Chiar nu simţi apropierea dintre noi? Eşti aproapele meu… E normal să te iubesc! Aşa spune, şi Biblia, şi Codul Civil…
BĂRBATUL: Voi depune încă o reclamaţie! Asta se cheamă violenţă domestică…
AUTORUL: De la tine aştept dragoste, nu doar plângeri penale...
BĂRBATUL *(spăşit, redevine politicos):* Sunteţi un dictator!
AUTORUL *(autoritar):* Da! Sunt un dictator! Mediocritatea ta a ieşit la rampă din dictafonul meu! Ai copilărit, sub ochii mei, pe o foaie de dictando! Ţi-am dictat un destin pasional şi imprevizibil… *(Îi eliberează mâinile.)* Aparent, te-am eliberat!.. Dar nu poţi supravieţui fără dictatura mea! Eşti o păpuşă gonflabilă! Aceasta este identitatea ta! Dacă vreau, te dezumflu imediat!
BĂRBATUL *(blând):* Chiar şi o păpuşă gonflabilă are nevoie de puţină tandreţe…
AUTORUL *(îl mângîie):* Dragule... Sunt cât se poate de afectiv!... Dacă vrei, îţi aduc un buchet de flori!... Îţi compun şi o elegie…
BĂRBATUL *(marcat):* Nu-i nevoie! Aveţi o personalitate irezistibilă…
AUTORUL *(notează febril):* Spune drept? Corpul meu te atrage?
BĂRBATUL *(încurcat):* Simt ceva… O atracţie destul de vagă! Atâta cât permite legea atracţiei universale… Spiritul datoriei mă împinge uşor spre dumneavoastră...
AUTORUL: Lasă-te purtat de instinct!

BĂRBATUL: Ah, nu pot să-mi permit aşa ceva! Ar însemna să vă ucid!
AUTORUL: Vino la pieptul meu, fiule!
BĂRBATUL *(se apropie, docil):* Complicaţi inutil acţiunea! Dezvoltaţi conflicte paralele…
AUTORUL: Simţi nevoia să mă atingi?
BĂRBATUL: Mă încearcă o dorinţă vagă şi incertă!
AUTORUL: *(îşi desface brusc, cămaşa):* Musculatura mea nu-ţi spune nimic?
BĂRBATUL *(uimit):* O, Doamne! Ce tors de efeb! Ce piept de semizeu! Şi ce tare vă bate inima!...

Bărbatul îşi lipeşte obrazul de pieptul dezgolit al Autorului.

AUTORUL: Fiule! Viaţa are nebănuite căi…
BĂRBATUL: Mă simt ca în sânul lui Avraam...
AUTORUL *(îl respinge brusc):* Gata! Ajunge!...
BĂRBATUL *(nedumerit):* Ce s-a întâmplat?
AUTORUL *(ia distanţă):* Am vrut să experimentez un nou tip de relaţie!... Te rog să încetezi...
BĂRBATUL *(mirat):* De ce? Ideea mi se pare interesantă…
AUTORUL: Nu pot! N-am făcut niciodată aşa ceva! Mi-am imaginat doar…
BĂRBATUL: Dar sunteţi încă tânăr! … Merită să încercaţi! *(Îl mângâie pe Autor, cu tandreţe.)*
AUTORUL: Îţi plac şi bărbaţii!... Văd că te-ai procopsit cu o identitate neaşteptată… Era singura calitate care lipsea din colecţia ta de vicii!
BĂRBATUL: Sunteţi mai mult decât un semizeu! Sunteţi zeu sută la sută!...
AUTORUL *(dezamăgit):* Iar tu rămâi doar un personaj… Nu eşti capabil de trăiri individuale! Memoria ta este colectivă. Nu ai personalitate proprie. Oricât m-aş strădui! Nu iese nimic! Mediocritatea ta este şi a mea! Accepţi orice sugestie a autorului. Nu te poţi ridica deasupra propriilor tale limite. *(Isteric. Aruncă hârtiile pe jos.)* Eşti un ratat! Înţelegi? Un ratat!... Exact ca mine! Un ratat!

Se aud bătăi violente în uşă.

SCENA 9

Bărbatul, Autorul, Femeia.

Bătăile în uşă devin tot mai insistente.

AUTORUL: Cine-i?
FEMEIA *(de afară):* Sunt eu! Femeia! Prima minune a lumii moderne!...
BĂRBATUL *(panicat):* E nevastă-mea!
AUTORUL *(discret):* De unde ştie că eşti aici?

BĂRBATUL: Instinctul ei de animal sălbatic nu dă greş niciodată!

Bătăile în uşă sunt tot mai insistente.

FEMEIA *(din spatele uşii):* Deschide, Iubi! Ştiu că eşti aici!
BĂRBATUL *(uşurat):* A spus „Iubi"! Eu mă retrag! Nu pe mine mă caută...
AUTORUL: Pleci? Mă laşi singur cu femeia visurilor noastre?
BĂRBATUL *(tremurând):* Nu pot să mai rămân!... Vor urma scene drastice!...
AUTORUL: Laşitatea ta este incurabilă...
BĂRBATUL: Mi-e frică de ea! Dragostea ei este sufocantă! Nici şarpele boa nu strânge mai bine!...
AUTORUL: O cunosc! Face totul din pasiune! Pune suflet în toate...
BĂRBATUL: Mă ascund! E singura mea formă de apărare...
AUTORUL: Te ascunzi iar? Ipocritule! Aşa nu vei câştiga niciodată bătălia cu viaţa!...
BĂRBATUL: Cu viaţa, mai poţi câştiga, uneori, un război! Cu nevastă-mea, niciodată!

Bărbatul se ascunde în spatele biroului. Bătăile în uşă se întețesc.

SCENA 10

Autorul, Femeia.

AUTORUL *(ia loc pe canapea):* Intră, dragă! E deschis...

Intră Femeia. Relativ tânără, atrăgătoare, destul de corpolentă, îmbrăcată provocator.

FEMEIA *(se apropie de Autor, în culmea fericirii):* Bună, Iubi!... Te-am găsit, scumpule! Oricât de bine te vei ascunde, eu tot te voi găsi... *(Se aşează pe genunchii Autorului, strângându-l în braţe.)* Ce cauţi aici? Vrei să mă părăseşti? Te-ai îndrăgostit cumva de poliţie?... *(Îl sărută cu patimă.)* Dar eu sunt mai frumoasă şi mai deşteaptă decât poliţia!...
AUTORUL *(sufocat):* Ştiu, draga mea, dar...
FEMEIA *(îi pune degetul la gură)*: Nu spune nimic! Te rog! Te implor! Te conjur!... Fie ca revederea noastră să se consume în linişte şi pace... Aveam mare nevoie de tine, Iubi!... Am răscolit tot universul tău interior şi exterior... Te-am căutat peste tot! La Uniunea Scriitorilor, la Morgă, la Fabrica de Bere!... Te-am căutat, suspinând, cu părul în vânt, ca o salcie plângătoare... *(Plânge.)* Iubi! Dragostea este o povară apăsătoare...
AUTORUL: Simt povara iubirii, dar...
FEMEIA *(cu drăgălăşenie):* Ai dreptate! N-are rost să-ţi forţezi imaginaţia... Eşti bărbat! Ai în sânge minciuna şi nestatornicia! Tu minţi aşa frumos, iubitule! Poţi topi gheţarii polari, cu vorbele tale fierbinţi. Dar nu te obosii! De dragul tău sunt dispusă să cred orice. Te ştiu pe de rost, ca pe imnul naţional.. *(Îi mângâie fruntea, cu patimă.)* Stai cu ochii pe orizont, cu aripile întinse, gata de decolare, ca un cocor veşnic îndăgostit... Ţi-e dor mereu de un alt anotimp... Nu ştii însă încotro să zbori... Pentru

că idealurile tale sunt puncte cardinale: iubirea, gloria, puterea şi bogăţia. Fiecare, în altă direcţie… Fiecare, de genul feminin!
AUTORUL: Iubito...
FEMEIA: Eşti mândru ca un soare, scumpule! În jurul tău se rotesc despuiate, planete blonde, planete brunete, planete roşcate...
AUTORUL: Ai aflat că...
FEMEIA: Sigur că am aflat! Sunt o femeie bine informată. Crezi că nu ştiu cât de afemeiat este sistemul nostru solar? Saturn este singura planetă serioasă, cu verighetă la vedere... *(Tare, isteric.)* Celelalte corpuri cereşti se complac într-un desfrâu total! Orgia cosmică e infinită, în spaţiu şi timp... Meteoriţi incandescenţi se aruncă, noapte de noapte, peste sânii fierbinţi ai stelelor. Cerul e plin de găuri negre! Pe firmament îşi fac de cap asterozi în formă de falus şi miliarde de comete despletite... *(Îl sărută, strângându-l, sufocant, în braţe.)* Astronomia este atât de excitantă! Iubitule! Mi-e tare dor de telescopul tău...
AUTORUL: Nu fii vulgară! Dacă ne aude cineva?
FEMEIA *(hotărâtă):* Ei, şi? Nu mi-ai cerut tu să mă dezbrac de prejudecăţi, de hainele ponosite ale ipocriziei? *(Suspinând.)* Şi eu te-am ascultat, dragul meu... Mi-am dat jos, mai întâi, taiorul, apoi bluza... Am rămas numai în furou... Dar tu ai spus: „Scumpa mea! Pe noi doi nimic nu poate să ne despartă..." Aşa că, mi-am dat jos şi furoul...
AUTORUL *(sufocat):* Mă omori... Îmi iei aerul...
FEMEIA: Iubi! Tu poţi trăi şi fără aer! Sunt lângă tine, odorul meu! Nu spuneai tu: „Iubito, am nevoie de tine, ca de aer!"
AUTORUL: Mă sufoci...
FEMEIA *(cu glas profetic):* ...Iar şarpele, când mi-a dat mărul şi numărul său de telefon, mi-a şoptit: „ Ai grijă, doamnă! Adam, pare el om, dar este mai şarpe decât şarpele! Fii posesivă! Încolăceşte-te în jurul lui, ca o liană fierbinte, şi strânge-l bine! Strânge-l! Altfel o să-ţi scape.. Iar un bărbat, odată scăpat din strânsoarea dragostei, se duce direct la gară....
AUTORUL: Delirezi! Ai găsit tu aşa ceva în Biblie?
FEMEIA: Pasajul acesta a fost suprimat! Biblia este o carte scrisă de oameni normali, dar cenzurată de sfinţi! Adică de masculi ajunşi la andropauză!...
AUTORUL: Ştii bine că...
FEMEIA: Sigur că ştiu! Ştiu tot ce se poate ştii în materie de dragoste, chiar dacă predau astronomie! Sunt irezistibilă! Respiraţia mea, asemenea unui vânt solar, răstoarnă voinţa celui mai hotărât mascul. *(Îl strânge puternic în braţe.)* Iubi! Nici nu ştii ce uşor se vânează bărbaţii în ziua de azi!... Introduc cartuşe de ruj în arma mea automată şi îi ciuruiesc!... Sezonul de vânătoare e nelimitat. Dragostea mea are forţa unei mitraliere! Este totală şi devastatoare.. *(Suspinând.)* Bieţii bărbaţi!... Am săvârşit un adevărat genocid...
AUTORUL: Bine dar...
FEMEIA: Sigur că e bine! Iubirea este o atracţie mai puternică decât gravitaţia!... Dragostea trage toate sforile Universului. *(Cu elan revoluţionar.)* În curând, femeile vor conduce lumea! Matriarhatul va deveni iar politică de stat! Vom avea parlament unicameral eminamente feminin! Pentru că feminismul este o ideologie mai captivantă decât comunismul. Vom adopta o nouă diviziune a muncii. *(Cu glas profetic.)* Femeile vor prelua rolul conducător în societate! Voi, bărbaţii, veţi fi

absolviţi de orice răspundere! O să vă declarăm, oficial, iresponsabili! *(Cu voce gravă.)* Singura voastră preocupare actuală să rămână actul sexual...
AUTORUL *(ironic):* Se vede că ai citit „Jocul dragostei şi al întâmplării”...
FEMEIA: Pentru mine, dragostea nu e un joc, iubitule! Este o profesie! Eu n-am învăţat dragostea din cărţi, ci dintr-o îndelungată practică revoluţionară…
AUTORUL *(fredonează un pasaj din Rigoletto):* Madona e mobile...
FEMEIA: Italiano? Ma perche?
AUTORUL: Vreau să spun...
FEMEIA: Ştiu! Vrei să spui că femeile sunt schimbătoare! Ceea ce e fals! Voi, bărbaţii patriei, sunteţi labili, abili şi debili în acelaşi timp! Voi aţi pierdut războiul daco-roman!... Din cauza voastră au năvălit italienii lui Traian peste Sectorul Agricol Ilfov!
AUTORUL: Iubito! Au trecut două mii de ani de-atunci...
FEMEIA *(cu pasiune):* Ce înseamnă două mii de ani pe scara infinită a timpului? De pe câmpul de luptă, aţi fugit, ca iepurii de câmp! Şi-aţi lăsat leagănul etno-genetic în grija noastră, a femeilor... *(Îşi mişcă braţele, ca şi cum ar legăna un copil.)* Iar noi, n-am avut de ales. A trebuit să învăţăm latina vulgară... A trebuit să formăm poporul român!
AUTORUL: Istoria e cea dintâi carte a unei naţii...
FEMEIA: Dar tot noi, femeile, ne-am luat revanşa!...
AUTORUL: Ştiu! Citesc şi eu Corierre della Sera...
FEMEIA: Noi, ficele acestui brav popor, am cucerit Imperiul Roman de Apus! Am luptat corp la corp cu italienii! Dar am adus înapoi o parte din comorile jefuite de la daci... Noi l-am răzbunat pe marele rege Decebal!
AUTORUL *(fredonează):* Madona e mobile...
FEMEIA: Parla romeno, mascalzone!
AUTORUL *(încurcat):* …Aşa-i femeia! Fire uşoară! E schimbătoare, precum un zar...
FEMEIA: Compari femeia cu un zar? Eşti ridicol!...
AUTORUL: Păi…
FEMEIA: Arată-mi tu una, care ştie numai şase poziţii!
AUTORUL *(încearcă să se elibereze de sub greutatea Femeii):* Nu mai rezist! Dă-mi voie să mă ridic...
FEMEIA: De ce să te ridici? *(Sentenţios.)* Lasă să vezi şi tu cum e dedesupt! Să înţelegi şi tu ce-nseamnă să fii femeie într-o democraţie orientală!...
AUTORUL: Iubito! Te rog!...
FEMEIA *(dezlănţuită):* Ne-am săturat de asuprirea voastră masculină! Atâtea milenii de opresiune! Dar acum, s-a terminat! Gata cu dictatura pantalonilor! Ai auzit de alternanţa la guvernare? Acum, la putere vom veni noi, femeile! Vom schimba toată legislaţia! *(Cu voce tunătoare.)* Femeile vor sta mereu deasupra! Această poziţie ne garantează libertate de mişcare şi dreptul la libera circulaţie...
AUTORUL: Scumpa mea...
FEMEIA *(brusc redevine tandră,cuprinsă de disperare isterică):* Iubi!... Ce jalnic arăţi! Parcă ai fi un asteroid căzut de pe orbită...
AUTORUL: Nu mă simt bine.. Cred că am temperatură...
FEMEIA: Şi eu ard, dragule! Ard ca un meteorit, care s-a frecat intens de păturile dense ale atmosferei...

Femeia îl îmbrăţişează pe Autor, cu pasiune în creştere, la limita decenţei.. Autorul e dominat, strivit de masa şi insistenţele ei erotice.

AUTORUL: Iubito... Te rog!... Sunt epuizat...
FEMEIA *(îşi desface nasturii de la bluză):* Doamne! Cum o să te descurci? Dragostea nu treabă uşoară! Cum o să faci faţă exigenţelor impuse de legislaţia unională armonizată? Nu simţi ce tare m-am încălzit! Iubi! Sunt un vulcan activ, în prag de erupţie!... *(Îl zgâlţâie, cu pasiune.)* Am nevoie de tine, Iubi!...
AUTORUL: Nu pot acum!...
FEMEIA: Trebuie să poţi! *(Tremură. Scoate o carte groasă din poşetă.)* Uite!... Ţi-am adus un stimulent! Dicţionarul Explicativ al Limbii Moderne... Cartea aceasta te-a excitat de fiecare dată!...
AUTORUL *(iritat):* Am spus că nu pot!
FEMEIA: Bine, dar sunt în prag de erupţie! Eşti amantul meu! De ce-mi faci asta? Vrei să erup de una singură?
AUTORUL:Te descurci tu cumva! Eşti femeie măritată...
FEMEIA *(ameninţătoare):* Te previn! Nu e momentul pentru predici, sau lecţii de morală!
AUTORUL: Mă refer la soţul tău... Are şi el nişte responsabilităţi! Nişte drepturi şi nişte obligaţii!
FEMEIA: Soţul meu nu este interesat de activitatea mea vulcanică! Are alte preocupări. *(Cu voce gravă.)* Traversează o profundă criză de identitate... *(Se aruncă lacomă asupra Autorului.)* Iubi! Te doresc! Ti voglio! Aici şi acum!
AUTORUL: Nu se poate, dragă! Suntem într-o instituţie guvernamentală...
FEMEIA: Ce contează? Facem dragoste, nu subminăm puterea de stat!
AUTORUL: Sunt obosit şi stresat! Crede-mă! Situaţia mă depăşeşte...
FEMEIA: Ce vrei să spui?
AUTORUL: Nu mă descurc singur...
FEMEIA: Sună şi tu un prieten!
AUTORUL: Cheamă-l pe soţul tău... E aici!
FEMEIA *(mirată, dar calmă):* Aici? Unde?
AUTORUL: Nu ştiu exact. Poate e în dulap! Poate, sub masă. Poate fi chiar în coşul de gunoi. Undeva, într-un punct strategic… Undeva, la loc de cinste...
FEMEIA: Nu fii impertinent! Soţul meu este un suflet nobil!
AUTORUL: Mie-mi spui?
FEMEIA: E atât de fin, încât nici nu îndrăzneşte să mă atingă... De aceea sunt atât de vulcanică… *(Suspină.)* Dacă ai şti tu, Iubi, cât de mult îl iubesc! *(Pauză pentru suspine.)* Îl cunoşti bine pe soţul meu?
AUTORUL: Bineînţeles! Eu l-am făcut…
FEMEIA *(neîncrezătoare):* Mi-ai mai spus această prostie... Nu pot să cred… Cum adică, l-ai făcut tu?...
AUTORUL: Eu, dragă! E rodul imaginaţiei mele...
FEMEIA: Şi de ce a ieşit aşa idiot?
AUTORUL: Imaginaţia mea e de slabă calitate! Sunt un scriitor mărunt, de provincie...
FEMEIA: Interesant! Dacă tu l-ai făcut, înseamnă că eu sunt noră-ta…
AUTORUL: Nu! Nu! Nu! Aici este vorba de altceva! De un raport estetic între personaj, autor şi creaţie... Totul este joc şi convenţie...

FEMEIA *(cu lehamite):* Poveşti!... Şmecherii bărbăteşti...
AUTORUL: Draga mea, eu sunt autorul...
FEMEIA *(cu dispreţ):* Lasă că te ştiu eu!
AUTORUL: Pe cuvântul meu de onoare...
FEMEIA *(gânditoare):* Sigur e aici?
AUTORUL: Cine?
FEMEIA: Soţul meu...
AUTORUL: E aici, dragă! Instinctul tău de prădător nu-ţi spune nimic?
FEMEIA: Ticălosul! Şi de ce nu intervine? De ce nu face nimic pentru liniştea noastră?...*(Tare.)* Scumpi!... Eşti aici?
AUTORUL: Scumpi?! Frumos l-ai mai botezat!...
FEMEIA: Este numele fostului meu căţel! Scumpi! Un caniş brunet, foarte reuşit! *(Tristă.)* Tocmai a decedat...
AUTORUL: Scumpi!
FEMEIA *(din braţele Autorului, cu voce ridicată):* Scumpi! Te rog să vii aici! Mami are nevoie de tine!
AUTORUL: Insistă, dragă! E un câine foarte timid...
FEMEIA *(tare, autoritar):* Scumpi!... Vezi că sunt în călduri! Temperatura mea a depăşit deja punctul de fierbere...Nu mă scoate din sărite! Vino imediat aici!

Bărbatul se ridică din spatele biroului. Se apropie de cei doi, cu un aer degajat. Femeia continuă să stea pe genunchii Autorului. Bărbatul nu pare afectat de acest lucru.

SCENA 11

Autorul, Femeia, Bărbatul.

BĂRBATUL: Bună, iubito!... M-ai chemat?
FEMEIA *(către Bărbat):* Ah! Nu se poate! Erai aici şi n-ai venit să mă vezi! *(Plânge.)* M-ai lăsat singură... Ingratule!...
BĂRBATUL: Nu eşti singură!... Lângă tine se află el…
FEMEIA *(mirată):* Care el?
BĂRBATUL: El, dragă! *(Arată spre Autor.)* Şeful meu!... Marele El!
FEMEIA: Fii serios! *(Priveşte spre Autor.)* Pentru mine, omul acesta nu înseamnă nimic! Este inexistent! *(Suspină.)* Iubitule! Sunt mai singură ca oricând...
AUTORUL *(către Femeie):* Nu e momentul să joci asemenea scene ieftine...
FEMEIA *(îl dă un ghiont Autorului, în braţele căruia continuă să stea):* Tu să taci! Ce te bagi tu într-o discuţie de familie?
AUTORUL: *(îi prinde şi îi sărută mâna dreaptă):*... Am înţeles...
FEMEIA *(languroasă, întinzând mâna stângă către Bărbat):* Iubi!... Am atâta nevoie de tine!...
BĂRBATUL: Eu sunt Scumpi, dragă... Iubi... e celălalt...
FEMEIA: Care... celălalt?
BĂRBATUL: Inexistentul de lângă tine!
FEMEIA : Bine, dar ţi-am spus! Iubi! *(Arată spre Autor.)* Omul acesta este un nimeni!
AUTORUL: Are dreptate! Aşa scrie şi presa literară! Sunt un nimeni!

FEMEIA *(către Bărbat, suspinând):* Apropie-te...
AUTORUL *(ironic):* Atenţiune! Pauză pentru suspiune!
FEMEIA *(autoritară):* Apropie-te, Iubi!...
BĂRBATUL *(exasperat):* Eu sunt Scumpi!
FEMEIA: Scumpi!... Te rog să mă ierţi... Sunt tare confuză...
BĂRBATUL: Nu face nimic...
FEMEIA: Scumpi!... Un foc interior mă mistuie! Ard toată! Parcă aş fi Biblioteca din Alexandria...
BĂRBATUL: Tu te aprinzi foarte uşor… Natura ta este inflamabilă… Eşti o fire incendiară…
FEMEIA *(îşi duce, speriată, mâna stângă la sân):* Doamne, ce febră m-a apucat!…
BĂRBATUL *(sincer):* Îmi pare atât de rău...
FEMEIA *(tremură):* Ard, Scumpi! Sunt toată numai o flacără!... Nici nu mai ştiu, dacă sunt eu, sau cenaclul „Flacăra"…
BĂRBATUL *(cu pasiune):* Mami!...
FEMEIA: Te rog să mă ajuţi, dragul meu!
BĂRBATUL: Ce să fac?... Să chem salvarea sau pompierii?...
FEMEIA *(tandră):* ...Nu, Scumpi... Vino mai aproape... Aşează-te aici, pe genunchii mei, dragule...
AUTORUL: Sunteţi nebuni?... Îmi rupeţi oasele!...
FEMEIA *(îl loveşte, scurt, cu cotul):* Tu să taci!.. Nenorocitule... Ramolitule... Fustangiule... Nu te băga într-o discuţie privată! *(Către Bărbat, cu tandreţe.) ...* Apropie-te, Scumpi... Eşti soţul meu... Ne-am unit destinele în faţa altarului...
BĂRBATUL: Prea bine... Voi sta la picioarele tale... Eu sunt Scumpi... Câinele tău credincios...

Bărbatul se aşează jos, lipit de picioarele Femeii. Îi mângîie şi îi sărută mâna stângă, în vreme ce Autorul îi mîngâie şi îi sărută mâna dreaptă. Femeia este apucată de un tremur convulsiv, de natură isterică.

FEMEIA *(patetică):* Doamne... Simt cum dragostea se revarsă din toate părţile… Aşa cum Dunărea îşi adună apele, prin afluenţii ei, din cele mai îndepărtate izvoare...
BĂRBATUL *(patetic):* Iubito! Voi fi mereu la stânga ta, cât mai aproape de inimă...
AUTORUL: Iar eu, voi fi extrema ta dreaptă! N-am de ales!
FEMEIA *(scuturată de convulsii):* Sagrada familia...
BĂRBATUL: Triunghiul conjugal perfect...
FEMEIA: Da!... Voi doi sunteţi catetele, iar eu, ipotenuza... (*În transă. Convulsiile devin tot mai intense.)* Ah!... Din punct de vedere matematic, sunt a voastră!... Faceţi ceva cu mine!... Adunaţi-mă! Scădeţi-mă! Extrageţi-mi rădăcina cubică… Ridicaţi-mă la pătrat!... Câtă dreptate avea Pitagora! *(Pauză.)* Simt că iau foc... Am ajuns aproape de soare şi lava mea fierbinte se revarsă! Mă topesc... Trebuie să mă dezbrac... *(Încearcă să-şi dea bluza jos)...* Vreţi să navigaţi pe Calea Laptelui?... Atingeţi-mă, băieţi!.. M-am săturat de politeţuri!... . Nu vă sfiiţi!... Puneţi mâinile pe corpul meu ceresc! Sunt toată numai puncte erogene...
AUTORUL *(o împiedică să se dezbrace):* Nu! Ajunge! Mergi prea departe cu imaginaţia..

Conotaţiile erotice ale scenei se intensifică, rămânând însă într-un perimetru decent. Femeia se zbate, cuprinsă de convulsii foarte puternice. Nu mai vorbeşte. Bărbatul şi Autorul o mângâie cu pasiune şi determinare, conversând, destul de degajaţi, în acest timp.

BĂRBATUL: A fost ideea ta, cu triunghiul! Te-am prevenit!
AUTORUL: Ba e vina ta! O pasăre cu un asemenea temperament nu se ţine în colivie...
BĂRBATUL: Ţi-am spus că vor urma scene drastice...
AUTORUL: Oamenii sănătoşi sunt bântuiţi de fantezii erotice...
BĂRBATUL: A atentat la bunele moravuri...
AUTORUL: Ai apărut la timp, ipocritule! Ne trebuia un predicator! Aveam mare nevoie de un duhovnic...

Intră Ofiţerul.

SCENA 12

Femeia, Bărbatul, Autorul, Ofiţerul

OFIŢERUL: Ce se petrece aici?
FEMEIA *(confuză, întinde mâna spre Ofiţer):* Apropie-te, iubitul meu!... Ai venit exact la punctul culminant… Am mare nevoie de un organ al puterii centrale! *(Suspină.)* Sunt atât de singură…
OFIŢERUL *(oficial):* Doamnă! Propunerea dumneavoastră, deşi indecentă, mi se pare interesantă!
AUTORUL: Domnule Ofiţer! Fiţi, vă rog, înţelegător! Avem în faţă un caz social ieşit din comun…
OFIŢERUL: Cine este această femeie?
BĂRBATUL: E nevastă-mea… Profesoară de astronomie… S-a aprins, de la nişte vorbe fără rost! Şi n-o mai putem stinge…
FEMEIA *(confuză, către Ofiţer):* Ce te holbezi aşa, frumosule? N-ai mai văzut niciodată o femeie însetată de dragoste?
OFIŢERUL: Doamnă! Vă rog frumos! Sunt funcţionar public!
AUTORUL *(sincer disperat):* Ajutaţi-ne, domnule Ofiţer… Suntem depăşiţi de situaţie…
BĂRBATUL *(speriat, atinge fruntea Femeii):* Arde… În zadar am încercat amândoi să o stingem!
OFIŢERUL *(mângâie gâtul Femeii):* Într-adevăr... Este foarte fierbinte...
FEMEIA *(prinde mâna Ofiţerului):* Ah, iubitule!... Ai o mână atât de fină!... Sunt sigură că pe lumea cealaltă ai fost pompier!... Te implor! Stinge-mă! Maimuţoii aceştia doi nu se pricep!... Au reuşit doar să mă aţâţe...
BĂRBATUL: Delirează!
AUTORUL: Situaţia a scăpat de sub control!
FEMEIA: Ah! Mă dezintegrez, ca o stea căzătoare... Simt că trec în stare de fuziune...
BĂRBATUL: Să anunţăm prefectura! Direcţia pentru calamităţi naturale! Situaţia a devenit incendiară...

OFIŢERUL: Asta ne mai lipsea! Un incendiu! Abia am zugrăvit biroul…
FEMEIA *(cu voce gravă):* …Un foc lăuntric mă mistuie…
OFIŢERUL *(scoate în grabă un extintor din dulap, apropiindu-se de Femeie):* Stingem imediat! *(Către Autor şi Bărbat.)* Să vă fie învăţare de minte! Nu mai lăsaţi niciodată subiecte inflamabile la îndemâna femeilor...
AUTORUL: Domnule Ofiţer! Vă rog frumos! Opriţi-vă!
BĂRBATUL: Lăsaţi extinctorul! Nu pricepeţi că e vorba de un foc lăuntric?...
FEMEIA *(epuizată):* Apă…
BĂRBATUL: Apă! Aduceţi repede un pahar cu apă!…
AUTORUL: Apă rece! Cât mai rece cu putinţă! E o femeie foarte exigentă…
OFIŢERUL: Apă plată, sau apă minerală?
FEMEIA *(patetică, la un pas de agonie):* Apă… Apă generală… Mor… Mor cu setea nestinsă… Înconjurată de trei bărbaţi…. Trei neisprăviţi… Trei, Doamne… Şi toţi trei…
OFIŢERUL *(aduce Femeii,în grabă, un pahar cu apă):* Poftiţi, doamnă…

Femeia bea apa cu lăcomie. Ofiţerul îi mai toarnă un pahar, care este de asemenea golit. Femeia redevine relativ lucidă. Se ridică, mirată,în picioare. Îşi aranjează ţinuta. Redevine extrem de mobilă.

FEMEIA *(către Ofiţer):* Mulţumesc!
OFIŢERUL: Pentru puţin! *(Ia loc la birou.)* Pe mine vă rog să mă iertaţi! Am de rezolvat probleme de serviciu...

Ofiţerul citeşte rapid şi semnează mecanic, cu mare frecvenţă, o serie de documente. Urmăreşte totuşi, discret, reacţiile celorlalte personaje.

FEMEIA: Apa este baza lumii organice... Castraveţii conţin optzeci la sută apă! Mai mult chiar decât creierul uman...
AUTORUL: Apa este un atribut al pământului...
FEMEIA *(cu furie, către Autor):* Prostii! Cine caută, găseşte apă, în stare solidă, pe toate cometele!
BĂRBATUL *(mecanic):* Pe toate cometele...
AUTORUL: Bine, dar...
FEMEIA *(indignată):* Nu-ţi permit să-mi dai lecţii de astronomie!
AUTORUL: Iartă-mă, dragă! N-am vrut să lovesc în mândria ta de savant...
FEMEIA *(hotărâtă):* Taci! Tu ai încurcat totul! Tu, cu intrigile tale răsuflate, complici inutil acţiunea! Te porţi ca un mogul al presei de scandal! Ai făcut din mine o sclavă a fanteziilor tale erotice…
BĂRBATUL: O sclavă a fanteziilor tale erotice!
OFIŢERUL *(mirat):* Bine, dar e revoltător! Până şi America a abolit sclavia…
FEMEIA *(ameninţătoare, către Autor):* Ticălosule! Unde vrei să ne duci cu imaginaţia ta neghioabă?
BĂRBATUL: Ce faci tu, cu destinele noastre?
FEMEIA: Terfeleşti cele mai înălţătoare năzuinţe umane!
BĂRBATUL *(către Autor):* Aşa nu se mai poate! Sunt familist convins! Dar tu, ai făcut din biografia mea o telenovelă! Peste tot, numai episoade cu încărcătură sexuală...

FEMEIA *(patetică, spre Autor):* Eram în drum spre mănăstire! Voiam să mă călugăresc! Tu însă m-ai acostat în staţia de metrou! M-ai smuls din braţele lui Dumnezeu şi m-ai condus la tine acasă! Aş fi putut ajunge o sfântă! Dar tu ai făcut din mine o târfă!
AUTORUL *(râde, cu inflexiuni cabalin, scriind ultimele impresii):* V-aţi răzvrăzit? Ha,ha,ha! A izbucnit revoluţia figurilor de ceară! Răscoala marionetelor de pripas...
FEMEIA: Încetează! Atitudinea ta este scandaloasă!
BĂRBATUL: Încearcă să fii şi tu două minute serios!
FEMEIA: Râsul tău demoralizează masele largi, de la oraşe şi sate!
BĂRBATUL: Râzi de suferinţa şi necazurile neamului nostru?
FEMEIA: Râzi de istoria noastră multimilenară?

Autorul se urcă iar cu picioarele pe birou, de unde face semne prieteneşti, cu vădită tentă electorală.

OFIŢERUL *(uşor indignat, aproape absent):* Ah! Nu! Vă rog să vă daţi jos! Asta deja e curată parvenire! Domnule! Nu aşa se construieşte o carieră profesională!
FEMEIA: Jos ti-ra-nia! Jos ti-ra-nia!
BĂRBATUL: Noi sun-tem po-po-rul!

Autorul continuă să râdă provocator. Se urcă în picioare, pe scaunul de pe birou, meniţinându-şi atent echilibrul.

OFIŢERUL *(absent):* Asta mai lipsea! Un joc piramidal...

AUTORUL *(stă în picioare, pe scaunul de pe birou):* Camarazi! Dragi tovarăţi şi prieteni! Vă vorbesc de sus, cu detaşarea firească a omului parvenit. Opriţi-vă! Vă rog eu frumos! Nu judecaţi lucrurile după hainele lor aparente! Recunosc! Sunt un derbedeu dar, precum vedeţi, prin votul dumneavoastră unanim, am ajuns într-o funcţie cheie! E adevărat! Imaginaţia mea a deviat de la calea dreaptă a raţiunii! Aşa cum aţi văzut, îmi trec prin minte gânduri din ce în ce mai stupide. Însă voi, dragi cetăţeni ai patriei, nu trebuie să vă indoiţi de bunele mele intenţii. Încă nu sunt nebun, şi pot fi, în continuare, folositor naţiunii noastre...
FEMEIA: Demagogie de doi lei!...
BĂRBATUL: Populism de tarabă...
OFIŢERUL *(mirat):* Acest miting nu este autorizat! Parcă ar fi o revoluţie...
BĂRBATUL: Huooo!
FEMEIA: Jos dictatorul!
BĂRBATUL: Li-ber-ta-te!
FEMEIA *(către Ofiţer):* Domnule Ofiţer! Vă rog să interveniţi! Reprezentaţi autoritatea publică centrală!
OFIŢERUL: Îmi pare rău, doamnă! Nu fac politică în timpul programului!... Am de rezolvat unele probleme urgente de serviciu...

Ofiţerul scoate din sertar nişte andrele şi începe să croşeteze, destul de repede, cu mişcări sacadate, nervoase, prevestind un început de nebunie.

BĂRBATUL: Vrem drep-ta-te şi a-de-văr! Vrem drep-ta-te şi a-de-văr!

FEMEIA *(scoate o oglindă din poşetă şi se rujează):* Armata e cu noi! Armata e cu noi!
AUTORUL *(crispat):* Alo! Alo! Stimaţi cetăţeni cu drept de vot! Îmi revine cinstea şi onoarea să vă informez că nu sunteţi decât nişte păpuşi jalnice. Iar păpuşarul, adică persoana care vă trage sistematic pe sfoară, vă rog să reţineţi... păpuşarul sunt eu...
FEMEIA: Si ! Io sono una bambola!...
BĂRBATUL: Protestez! Eu sunt marionetă! Eu nu sunt păpuşa nimănui!
AUTORUL *(eruptiv, către Bărbat):* Adevărat! Eşti o marionetă rătăcită prin universul meu spiritual. Te crezi filozof, dar fără mine nu poţi articula o idee! Nu mişti un deget fără controlul meu! Pentru că nu ai voinţă proprie! Eşti un lucru, înţelegi? În zadar, te dai fiinţă! Nu eşti decât un obiect! Şi încă unul de proastă calitate...
BĂRBATUL *(hotărât):* Ei, bine! O să-ţi demonstrez că am, şi personalitate, şi voinţă!

Bărbatul ia pistolul Ofiţerului, de pe birou. Absent, Ofiţerul continuă să croşeteze, cu mişcări din ce în ce mai nervoase.

BĂRBATUL *(îndreaptă pistolul spre Autor):* Gata! S-a zis cu tine! Eşti mort...
AUTORUL *(sfidător):* Fraiere! Nu poţi să tragi decât la comanda mea...
BĂRBATUL *(ezitant):* Eşti sigur?...
AUTORUL: Sunt sigur!
FEMEIA *(către Bărbat):* Trage, Scumpi! Fii şi tu bărbat, o dată în viaţa ta!...

Bărbatul ezită. Faţa lui e crispată, mâna cu arma îi tremură.

BĂRBATUL: ...Nu pot... Ceva mă reţine... O forţă oarbă...
AUTORUL *(râde provocator):* Ehehe! E forţa imaginaţiei!
FEMEIA: Trage, Scumpi! Ucide-l! Dă-l dracului, cu imaginaţia lui cu tot!...
AUTORUL *(către Femeie):* Îmi vrei sângele, pramatie? Ai uitat că eşti creaţia mea?
FEMEIA *(plânge):* Ciuruieşte-l, Scumpi! Sunt soţia ta! Nu-i da voie să mă insulte...
AUTORUL: Sunteţi amândoi nişte rataţi! Nişte larve umane...
FEMEIA: Nu mai suport! Scumpi! Te implor! Omoară-l!

Bărbatul trage. Autorul duce fulgerător mâna la piept, pe partea dreaptă. Are ochii mari şi miraţi.

FEMEIA *(în extaz):* Uraaa! L-ai nimerit!... L-ai nimerit!... Scumpi, iubitule!... Sunt atât de mândră de tine...
AUTORUL: ...Incredibil... Ai tras, totuşi... *(Cade de pe scaun, pe birou.)* Nici nu ştii ce fericit sunt!... Prin urmare, am reuşit!... Ţi-am indus, totuşi, o fărâmă de conştiinţă... *(Scrie ceva, cu greutate, în caiet.)*
FEMEIA: Termină-l, Scumpi! Te rog eu frumos!

Bărbatul trage încă două focuri. Ofiţerul continuă să croşeteze, tot mai repede, absent, dominat de ticuri nervoase tot mai stridente. Femeia jubilează. Autorul cade în genunchi, pe birou..

AUTORUL *(râde, dar durerea i se citeşte pe faţă):* ...Ai tras de trei ori?... Acest patetism eroic... nu se justifică... Dobitocule! Ai stricat complet atmosfera... Era vorba de o comedie...

Autorul se prăbuşeşte pe birou, fără suflare. Caietul cu însemnări cade pe podea. Bărbatul şi Femeia se mişcă haotic prin scenă, gesticulează fără nici o logică. Buzele lor mimează replici bizare, care nu se aud. Cei doi se transformă în doi nebuni silenţioşi şi calmi. Ofiţerul are o ultimă tresărire profesională. Sare de pe scaun, aruncă andrelele şi începe să investigheze, ca un adevărat criminalist, moartea Autorului. Cercetează atent cadavrul. Scrie cu înfrigurare un proces verbal.

OFIŢERUL: ...Proces verbal... încheiat astăzi... ... traumatism cranian sever... stop cardio-respirator... Victima zace pe biroul unui înalt funcţionar public... Nu!... Nu e bine!... Vă daţi seama ce vor scrie ziarele... *(Împinge corpul Autorului jos de pe birou. Corpul cade inert, pe podea.)* ... Aşa da... Aşa mai merge... *(Notează.)* ... Plagă deschisă prin împuşcare... Corpul victimei zace întins pe spate... pe podea... în faţa biroului unui înalt funcţionar... *(Ezită.)* Nu... Nu e bine... *(Trage corpul Autorului spre centrul scenei.)* ...Traumatism cranian sever... Aşa... Acum, să conservăm corpurile delicte... *(Scoate din buzunar o pungă de hârtie.)* ... Una bucată pistol automat... marca şi seria... *(Introduce pistolul în pungă.)* ...Una bucată creion... Una bucată caiet...*(Introduce caietul şi creionul în pungă.)* Etc... Etc...

Ofiţerul lasă punga cu corpurile delicte pe pieptul Autorului. Se întoarce la birou, ia andrelele, continuând să croşeteze, cu mare viteză, dominat de ticuri nervoase tot mai pronunţate. Bărbatul şi Femeia îşi continuă mersul haotic prin scenă. Se ignoră unul pe celălalt, gesticulează, mişcându-şi buzele, privirile lor sunt rătăcite şi inexpresive.
Brusc, Autorul are o tresărire. Se ridică în capul oaselor. Celelalte personaje îl ignoră. Deşeartă conţinutul pungii pe podea. Ia caietul şi creionul. Scrie, cu caietul pe genunchi, cuprins de volouptatea creaţiei. Faţa sa ia cele mai diverse expresii. Priveşte spre Bărbat şi spre Femeie, continuînd să scrie cu o pasiune devastatoare. E tot mai vesel. Atmosfera comică se înfiripă din nou. Autorul studiază puţin pistolul, apoi îl dă deoparte. Ia punga de hârtie pe care o umflă, suflând în ea, cu o bucurie copilărească. Loveşte punga puternic, cu palma dreaptă. Se aude o explozie de magnitudine terifiantă. Scena se cufundă în întuneric total. După câteva secunde, zgomotul exploziei se estompează. Se aude nechezatul distorsionat şi tropotul unei mari herghelii de cai. Treptat, tropotul devine regulat, cadenţat, sugerând defilarea unor trupe militare.. Lumina inundă treptat scena. Bărbatul şi Fermeia au dispărut. În locul lor, în centrul scenei zace un teanc de file de manuscris, risipite.

SCENA 13

Autorul, Ofiţerul

OFIŢERUL *(uluit, sare de pe scaun, privind spre centrul scenei):* Unde sunt?
AUTORUL *(trage o duşcă, direct din sticlă):* Pe cine căutaţi?
OFIŢERUL *(lucid):* Cum pe cine? Cei doi! Bărbatul şi Femeia!
AUTORUL: Ce Bărbat? Ce Femeie, dom'le?
OFIŢERUL: Erau aici!
AUTORUL: Fiţi dom'le om serios! N-a fost nimeni...
OFIŢERUL: Extraordinar! Credeţi că sunt nebun?
AUTORUL: Tot ce se poate...
OFIŢERUL *(vine în centrul scenei):* I-am văzut cu ochii mei! Erau aici...

AUTORUL: Ar trebui să vă luaţi concediu de odihnă...
OFIŢERUL: Extraordinar! Ce vreţi să insinuaţi? Că am avut vedenii?...
AUTORUL: Fantezia funcţionarilor nu are marginii
OFIŢERUL *(derutat):* Domnule! Erau chiar aici... Incredibil.. S-au volatilizat... În locul lor au rămas nişte ciorne...
AUTORUL *(ridică filele risipite de pe jos):* Poate că s-au ascuns în această maculatură. În ţara aceasta lumea obişnuieşte să se acopere cu fel şi fel de hârtii...
OFIŢERUL *(cercetează atent hârtiile):* Nu se înţelege nimic... E un scris inform, de alcoolic...
AUTORUL *(scoate sticla din buzunar şi bea o duşcă):* Fiecare scrie cum poate...
OFIŢERUL: Ah, nu! E prea de tot... *(Citeşte.)* Astăzi e luni. Există şanse mari ca mâine să fie marţi! *(Pauză.)* Ce părere aveţi?
AUTORUL: Vorbe goale! Scrise cu oarece meşteşug!
OFIŢERUL: Vorbe…
AUTORUL: Pot să dau un telefon în oraş?
OFIŢERUL: E un telefon de serviciu!
AUTORUL: Va fi o convorbire scurtă!
OFIŢERUL: Cu cine vreţi să vorbiţi?
AUTORUL: Cu mine însumi. Vreau să vorbesc cu eul meu, proprietate personală!
OFIŢERUL: Dacă vorbiţi singur, de ce nu folosiţi firul scurt?
AUTORUL: Prefer un telefon oficial. Nu se pierde nici o idee. Toate ajung la serviciul secret de informaţii...
OFIŢERUL: Nu e o treabă uşoară. Am încercat şi eu. De câte ori formez propriul meu număr de telefon, sună ocupat.
AUTORUL: Ciudat...
OFIŢERUL: Puteţi să încercaţi
AUTORUL *(formează numărul, citindu-l de pe aparat):* Mulţumesc!..
OFIŢERUL *(curios):* Se aude ceva?
AUTORUL: Aţi avut dreptate! Sună ocupat...
OFIŢERUL: Înseamnă că vorbiţi cu cineva...
AUTORUL: Tot ce se poate...
OFIŢERUL: Mai încercaţi...
AUTORUL *(formează iar numărul):* Mulţumesc! Sunteţi foarte amabil!
OFIŢERUL: Politeţea e trăsătura dominantă a administraţiei moderne. Relaţiile noastre cu publicul au fost umanizate profund. *(Sună telefonul.)* Uite că sună! Aveţi noroc...
AUTORUL *(ridică receptorul):* Alo? *(Pauză prelungită)* ...Alo?
OFIŢERUL: Răspundeţi! Trebuie să vă răspundeţi, dacă vreţi să vorbiţi cu eul dumneavoastră...
AUTORUL: Alo?...
OFIŢERUL: Răspundeţi, domnule!
AUTORUL *(lasă receptorul jos):* Nu pot...
OFIŢERUL: Nu sunteţi acasă?
AUTORUL *(scoate sticla şi trage un gât):* Simt în mine un gol existenţial... Am îmbătrânit! Sunt slab! Nu mai am putere să mă lupt cu mine însumi!
OFIŢERUL: Exageraţi! Ca toţi scriitorii...
AUTORUL *(îi întinde sticla):* Vreţi să beţi?

OFIŢERUL*(preia sticla):* Mulţumesc...
AUTORUL *(ridică vesel receptorul):* Alo! Da, prietene! Eu sunt! Sigur că te recunosc. Ne cunoaştem de-o viaţă. Te văd în fiecare dimineaţă, cum mă priveşti, mahmur, din oglinda de la baie. Umblu pe picioarele tale. Locuiesc într-o piele de bivol care, cu siguranţă îţi aparţine *(Pauză.)* Folosim amândoi aceeaşi limbă.Da, da! O limbă lungă şi ascuţită! O limbă de largă circulaţie. Vrei să ne întâlnim? Iar? Mai avem noi doi să ne spunem ceva? Aha! Vrei doar să bem şi să tăcem împreună. Vin prietene! Ne întâlnim la grajdurile imperiale... Vin imedeiat! *(Închide telefonul.)*
OFIŢERUL: Ce-aţi stabilit?
AUTORUL *(vesel, strânge în grabă filele de manuscris de pe jos):* În sfârşit, m-am regăsit... Mă duc la editură... Trebuie să mă întâlnesc cu o persoană foarte importantă...
OFIŢERUL: Cu cine?
AUTORUL: Cu cea mai importantă persoană din Univers... Cel puţin, din Universul meu...
OFIŢERUL: Cu cine te întâlneşti, domnule scriitor?
AUTORUL *(în fugă):* Cu mine, domnule! Ai înţeles! Cu mine!...

Autorul iese, trîntind uşa. Se aude un nechezat straniu de cal şi tropotul în ritm de step, al unui cal care se îndepărtează.

SCENA 14

Ofiţerul.

Ofiţerul se îndreapă în fugă spre scaunul său. Se aruncă pe scaun, ca şi cum ar încăleca un cal. Smulge o riglă lungă de pe birou, şi o învârte deasupra capului, ca pe o sabie.

OFIŢERUL: Înainte! Calul meu credincios!... Înainte! Mergem şi noi la Grajdul Imperial...

Ofiţerul se îndreaptă spre ieşire „călărind" copilăreşte scaunul său. Sună telefonul. Se opreşte şi se întoarce „călare" la telefon. Ridică receptorul.

OFIŢERUL: Alo! Da, domnule general... Sunt eu! Roşu Împărat! Cum adică, ce fac?... Cu ce drept îmi puneţi întrebări atât de indiscrete! Nu, domnule! Nu scriu niciun fel de referat! Călăresc!... *(Pauză).* Ce călăresc? Un cal, domnule! Un cal eminamente albastru… Un cal cu potcoave din oţel inoxidabil… Iar în mână port o sabia voievodului Bogdan cel Orb!… Ce-ai spus? Să mă duc la spital! Crezi că-s nebun, generale? Eşti un fraier! Află că nu m-am simţit niciodată mai bine. Vin la tine, imediat…

Ofiţerul smulge receptorul de la aparat. „Călăreşte" spre ieşire, continuând să vorbească la telefon, târînd firul rupt în urma sa. Fondul sonor sugerează o cavalcadă, în continuă creştere.

OFIŢERUL: Da, generale! Nu mă interesează programul tău de guvernare. Vin să te iau... Să-ţi arăt şi ţie Grajdul Imperial... Poftim! Nu vrei? Serios! Ai mandat pe patru

ani? Preferi să putrezeşti în cabinetul tău parţial color? Pentru atâta lucru nu merita să termini Academia Militară! Vrei să plăteşti în continuare tribut padişahului? Treaba ta... *(Pauză)*. Eu mă duc... Da, Da!... Am vacantat postulul... Am plecat... Definitiv şi irevocabil! Cum, unde?! În cer, domnule general!... Acolo mă aşteaptă herghelia albastră...

Fondul sonor sugerează o cavalcadă în creştere. Ofiţerul iese „călare”. Uşa se închide discret în urma lui. Cade cortina.

SFÂRŞIT